

1506/459.

ANACREONTIS
CARMINA,

CUM

SAPPHONIS,

ET

ALCAEI

FRAGMENTIS.

Nec, si quid olim lausit ANACREON,
Delevit aetas——— Hor.

———Spirat adhuc amor
Vivuntque commissi calores
AEOLIAE fidibus PUELLAE. Idem.

Et te sonantem plenius aureo
Alcae plectro———
Exactos tyrannos. Id.

ΑΙ ΤΟΥ
ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ
Ω Δ Α Ι,
ΚΑΙ ΤΑ ΤΗΣ
Σ Α Π Φ Ο Υ Σ,
ΚΑΙ ΤΑ ΤΟΥ
Α Δ Κ Α Ι Ο Υ
Λ Ε Ι Ψ Α Ν Α.

—σπυδαῖοντες, εἴτε παῖοντες.

GLASGOW:
IN AEDIBUS ACADEMICIS
EXCUEBANT R. ET A. FOULIS
ACADEMIAE TYPOGRAPHI
M.DCC.LXX.

ANALYTICAL

STOCHASTIC

TOIATA

ATYTA

CLASSICAL

IN ADDITION TO THE
FOLLOWING, THE
FOLLOWING ARE
THE RESULTS

ΑΙ ΤΟΥ

ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ

Ω, Δ Α Ι.

ΕΙΣ ΛΥΡΑΝ.

ΘΕΛΩ λέγειν Ἀτρεΐδας,
Θέλω δὲ Κάδμον ᾄδειν·
Ἄ βάρβιτος δὲ χορδαῖς
Ἐρωτα μῆνον ἤχει.
Ἡμεῖς αὖ νεῦρα πρῶην
Καὶ τὴν λύρην ἅπασαν·
Καὶ γὰρ μὲν ἦδον ἄθλος
Ἡρακλέους· λύρη δὲ

IN LYRAM. Ode I.
VOLO dicere Attridas; volo
etiam Cadmum canere: barbi-
tos vero fidiculis suis amorem

unicum sonat. Mutavi nervos
pridem, lyramque adeo uni-
versam; atque ego quidem ca-
nebam labores Herculis; lyra

6 ΑΝΑΚΡΕΟΝ.

Ἐρωτας ἀντεφώνει.
Χαίροιτε λοιπὸν ἡμῖν,
Ἡρώες· ἡ λύρη γὰρ
Μόνος ἔρωτας ἄδει.

Β. ΕΙΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ.

Φύσις κέρατα ταύροις,
Ὅπλας δ' ἔδωκεν ἵπποις,
Ποδωκίην λαγωῖς,
Λέεσι χάσμ' ὀδόντων,
Τοῖς ἰχθύσιν τὸ νηκλὸν,
Τοῖς ὀρνέοις πέτασαι,
Τοῖς ἀνδράσι φρόνημα·

vero amores e contrariò sonabat. Valeatis ergo in futurum nobis, ó heroes; lyra etenim nostra solos amores canit.

II. IN FOEMINAS.

Natura cornua tauris, ungu-

lasque dedit equis, pedum pernicitatem leporibus, leonibus hiatum dentium, piscibus natandi facultatem, avibus volare, viris animositatem et bellicam virtutem; foe-

Γυναιξὶν ἔκ' ἔτ' εἶχεν.
 Τί' ἔν δίδωσι; κάλλος·
 Ἄντ' ἀσπίδων ἀπασῶν,
 Ἄντ' ἐγχείων ἀπάντων.
 Νικᾷ δὲ καὶ σίδηρον,
 Καὶ πῦρ, καλή τις ἔσα.

Γ. ΕΙΣ ΕΡΩΤΑ.

Μεσονυκτίοις ποθ' ὤραις,
 Στρέφεται ὅτ' Ἄρκλος ἤδη
 Κατὰ χεῖρα τὴν Βοώτε,
 Μερόπων δὲ φῦλα πάντα
 Κέαται κόπῳ δαμέντα·

minis non amplius habuit,
 quod daret. Quid igitur dat iis?
 Pulchritudinem, quae instar
 clypeorum omnium, instar est
 hastarum omnium; quinimo
 vincit etiam ferrum, atque ig-

nem ipsum, siqua pulchra sit.

III. IN AMOREM.

Nocte aliquando intempesta,
 cum jam Ursa vertitur sub
 manum Bootae, mortalium-
 que genus omne jacet, labore

Τότ' Ἔρως ἐπισαθείς μεν
Θυρέων ἔκοπ' ὀχῆας.

Τίς, ἔφην, θύρας ἀράσσει;
Κατὰ μεῦ σχίσεις ὀνείρας;

Ὁ δ' Ἔρως, ἀνοιγε, φησὶ,
Βρέφος εἰμὶ, μὴ φόβησαι.

Βρέχομαι δὲ, κασέληνον
Κατὰ νύκτα πεπλάνημαι.

Ἐλέησα ταῦτ' ἀκέσας·

Ἀνὰ δ' εὐθὺ λύχνον ἄψας

Ἀνέωξα. καὶ βρέφος μὲν

Ἔσορῶ, φέροντα τόξον,

domitum; tunc Amor super-
veniens, mea forium pultabat
repagula. Quis, inquiebam,
fores tundit? Disrumpes mihi
utique somnia. Ast Amor,
“Aperi, inquit, puerulus sum;

“ne metuas: pluvia vero ma-
“deo, et illumem per noctem
“erravi.” Misertus sum, ut
haec audii: et statim, quum
accendissem lucernam, ape-
rui; et puerulum sane aspicio,

Πτέρυγας τε καὶ Φαρέτρην.
 Παρὰ δ' ἰσίνην καθίσας,
 Παλάμαισι χεῖρας αὐτῷ
 Ἀνέθαλπον· ἐκ δὲ χαίτης
 Ἀπέθλιβον ὑγρὸν ὕδωρ.
 Ὁ δ', ἐπεὶ κρύος μεθῆκε,
 Φέρε, Φησὶ, πειράσωμεν·
 Τόδε τόξον ἐσὶ μοι νῦν,
 Βλάβεται βραχεῖσα νευρή.
 Τανύει δὲ, καὶ με τύπτει
 Μέσον ἥπαρ, ὥσπερ οἷσρος·
 Ἀνὰ δ' ἄλλεται καχάζων,

ferentem arcum, et alas et
 pharetram : ad focum itaque
 quum stetissem, palmis *meis*
 manus ejus refovebam, et ex
 ejus caesarie exprimebam hu-
 midam aquam. Ille autem, ubi

frigus se remiserat, " Age, in-
 " quit, experiamur huncce ar-
 " cum, nunquid mihi jam lae-
 " datur madefactus nervus :"
 tendit itaque, et me ferit in
 medium jecur, tanquam asilus.

10 ΑΝΑΚΡΕΟΝ.

Ξένε, δ' εἶπε, συγχαρήθι·
 Κέρας ἄβλαβές μὲν ἐστὶ,
 Σὺ δὲ καρδίην πονήσεις.

Δ'. ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.

Ἐπὶ μυρσίναῖς τερεΐναῖς,
 Ἐπὶ λωτίναις τε ποίαις
 Στορέσας, θέλω προπίνειν.
 Ὁ δ' Ἔρως, χιτῶνα δῆσας
 Ὑπὲρ αὐχένος παπύρω,
 Μέθυ μοι διακονεῖται.
 Τροχὸς ἄρματος γὰρ οἷα,
 Βίότος τρέχει κυλιθεὶς·

Exilitque cachinnans, et, "Ho-
 "spes, inquit, congratulare:
 "cornu quidem *meum* illac-
 "sum est, tu autem cor dolebis.

IV. DE SEIPSO.

Super myrtis tenellis, super et

lotinis herbis stratus, volo po-
 tare. Amor itaque, tunicam
 ligans super cervice papyro,
 merum mihi administret. Ve-
 lut enim rota currus vita *no-*
stra currit voluta; exiguusque

Ὀλίγη δὲ κεισόμεθα
 Κόνις, ὅσέων λυθέντων.
 Τί σε δεῖ λίθον μυρίζειν,
 Τί δε γῇ χέειν μάταια;
 Ἐμὲ μᾶλλον, ὥς ἔτι ζῶ,
 Μύρισον, ῥόδοις δὲ κράτα
 Πύκασον, κάλει δ' ἑταίρην.
 Πρὶν, Ἔρως, ἐκῆ μ' ἀπελθεῖν
 Ὑπὸ νερτέρων χορείας,
 Σκεδάσαι θέλω μερίμνας.

Ε'. ΕΙΣ ῬΟΔΟΝ.

Τὸ ῥόδον τὰ τῶν ἐρώτων

jacebimus cinis, ossibus solutis. Quid te opus est lapidem inungere? Quid et in terram libare supervacua? Me potius, dum adhuc supersum, unge, rosisque caput meum redimi-

to, et voca huc amicam. Priusquam, ὦ amor, illuc abiero ad inferorum choraes, dissipare volo curas.

V. IN ROSAM.

Rosam, quae flos amorum,

Μίξωμεν Διονύσῳ.
 Τὸ ῥόδον τὸ καλλίφυλλον
 Κροτάφοισιν ἀρμόσαντες,
 Πίνωμεν ἀβρὰ γελῶντες.
 Ῥόδον ᾧ φέρισον ἄνθος,
 Ῥόδον ἔαρος μέλημα.
 Ῥόδα καὶ θεοῖσι τερπνά.
 Ῥόδα παῖς ὁ τῆς Κυθήρης
 Στέφεται καλοῖς ἰέλοις,
 Χαρίτεσσι συγχορεύων.
 Στέψον ἔν με, καὶ λυρίσω
 Παρὰ σοῖς, Διόνυσε, σηκοῖς.

misceamus Baccho: rosam il-
 lam pulchre foliatam tempo-
 ribus aptantes. Bibamus ge-
 nialiter ridentes. Rosa, ὁ
 praestantissime flos, rosa ve-
 ris *praecipua* cura; rosae vel

diis in deliciis sunt. Rosas
 etiam *puer* ille Veneris redi-
 mitur pulchris capillis, gra-
 tiis simul-saltans. Corona i-
 gitur me, et lyram pulsabo:
 juxta tua, Bacche delubra

Μετὰ κῆρης βαθυκόλπῃ,
 Ῥοδίνοισι σεφανίσκοις
 Πεπυκασμένος, χορεύσω.

5'. ΕΙΣ ΤΟ ΑΥΤΟ.

Στεφάνῃς μὲν κροτάφοισι
 Ῥοδίνῃς συναρμόσαντες,
 Μεθύομεν ἄβρᾶ γελῶντες.
 Ὑπὸ βαρβίτῳ δὲ κέρα
 Κατὰ κισσοῖσι βρέμοντας
 Πλοκάμοις φέρουσα θύρας,
 Χλιδανόσφυρος χορεύει.
 Ἄβροχαίτας δ' ἅμα κῆρος

cum puella profundi sinus, ro-
 seis corollis redimitus, salta-
 bo.

VI. IN EANDEM.
 Coronas quidem temporibus

roseas simul-aptantes, genio-
 indulgemus suaviter ridentes.
 Ad barbiton vero puella he-
 deraceis plenos comis gerens
 thyrsos, delicatulis-malleolis
 saltat. Mollique caesarie simul

Στομάτων ἄδ' πνεόντων,
 Κατὰ πηκτίδων ἀθύρων
 Προχέει λίγειαν ὀμφάν.
 Ὁ δ' Ἔρως ὁ χρυσοχαίτας,
 Μετὰ τῷ καλῷ Λυαίῳ
 Καὶ τῇς καλῆς Κυθήρης,
 Τὸν ἐπήρατον γεραιοῖς
 Κῶμον μέτεισι χαίρων.

Ζ. Εἰς Ἐρωτά.

Ὑακινθίνῃ με ῥάβδῳ
 Χαλεπῶς Ἔρως βαδίζων
 Ἐκέλευσε συντροχάζειν.

puer, ore suave spiranti, ad
 panduram ludit fundens ele-
 gantem vocem. Ipse demum
 Amor auricomus, una cum
 pulchro Lyaeo, una cum pul-
 chra Venere, pergratam seni-

bus comessionem ingreditur
 laetus.

VII. IN AMOREM.

Hyacinthina me virga diffi-
 culter Amor gradientem et re-
 stitantiem jussit sequi una

Διὰ δ' ὄξέων μ' ἀναύρων
 Ξυλόχων τε καὶ φαραγγῶν
 Τροχάοντα πείρειν ὕδρος.
 Κραδίῃ δὲ ῥινὸς ἄχρῃς
 Ἀνέβαινε, καὶν ἀπέσβην.
 Ὁ δ' Ἔρως μέτωπα σείων
 Ἀπαλοῖς πτεροῖσιν, εἶπεν,
 Σὺ μὲν εἰ δύνῃ φιλήσαι.

Η΄. ΕΙΣ ΤΟΝ ἑΑΥΤΟΥ ΟΝΕΙΡΟΝ.

Διὰ νυκτὸς ἐγκαθεύδων
 Ἀλιπορφύροις τάπησι,
 Γεγανυμένος Λυαίῳ,

cursitare: ita per rapidos tor-
 rentes, per fruticeta et praeci-
 pitia, cursitantem transfixit
 coluber. Cor inde *mihi* nares
 adusque ascendit, et tantum
 non extinctus sum. Amor i-

taque frontem mihi refrige-
 rans mollibus cum alis, dixit,
 tu etenim non potes amare.

VIII. IN SOMNIUM SUUM.
 Per noctem indormiens pur-
 pureis tapetibus, lactificatus

Ἐδόκην ἀκροῖσι τάρσοις
 Δρόμον ὠκὺν ἐκτανύειν,
 Μετὰ παρθένων ἀθύρων.
 Ἐπεκερτόμην δὲ παῖδες
 Ἀπαλώτεροι Λυαίῃς,
 Δακέθυμά μοι λέγοντες
 Διὰ τὰς καλὰς ἐκείνας.
 Ἐθέλοντα δὲ φιλῆσαι
 Φύγον ἐξ ὕπνου με πάντες.
 Μεμονωμένος δ' ὁ τλήμων
 Πάλιν ἤθελον καθεύδειν.

Lyaeo, visus sum summis
 pedum palmulis cursum velo-
 cem intendere, cum virgini-
 bus lusitans: cavillabantur au-
 tem pueri teneriores Lyaeo,
 scurrilia mihi dicentes, prop-

ter formosulas illas. Volen-
 tem deinde osculari fugerunt
 e somno me omnes; solus i-
 taque relictus ego misellus rur-
 sum appetii dormire.

Θ'. ΕΙΣ ΠΕΡΙΣΤΕΡΑΝ.

Ἐρασμὶή πέλεια,
 Πόθεν, πόθεν πέτασαι;
 Πόθεν μύρων τοσούτων,
 Ὑπ' ἡέρος θέσθα,
 Πνέεις τε καὶ ψεκάζεις;
 Τίς ἐσί σοί; μέλει δέ.
 Ἀνακρέων μ' ἔπεμψε
 Πρὸς παῖδα, πρὸς Βάθυλλον,
 Τὸν ἄρτι τῶν ἀπάντων
 Κρατῶντα καὶ τύραννον.
 Πέπρακέ με Κυθήρη

IX. AD COLUMBAM.
 O amabilis columbella, unde-
 nam, undenam volas? Unde
 est, quod unguentorum tanto-
 rum, super aëre festinans, re-
 dolesque et *pene* depluis? Quis

tibi *herus* est? *Id* enim curae
 est mihi, ut sciam. Anacreon
 me misit ad amasium, ad Ba-
 thyllum, qui dudum evasit
 omnium *omnino* dominus at-
 que imperator. Vendidit me

Λαβῶσα μικρὸν ὕμνον.
 Ἐγὼ δ' Ἀνακρέοντι
 Διακονῶ τοσαῦτα.
 Καὶ νῦν οἷας ἐκείνῃ
 Ἐπιστολὰς κομίζω.
 Καὶ φησιν εὐθέως με
 Ἐλευθέρην ποιήσειν.
 Ἐγὼ δὲ, κῆν ἀφῆ με,
 Δόλη μενῶ παρ' αὐτῷ.
 Τί γάρ με δεῖ πέτασθαι
 Ὅρη τε καὶ κατ' ἀγρὰς,
 Καὶ δένδρεσιν καθίζειν,

illi Venus, quum accepisset
 brevem hymnum *ab eo*: ego
 exinde Anacreonti ut famula
 ago res hujuscemodi: et nuuc
 quales quales ejusdem episto-
 las defero: et is ait, propedi-

em me liberam *se facturum*.
 Ego vero, etiamsi dimiserit
 me, serva *nihilominus* manebo
 apud eum: quid enim mihi
 opus est volare *per montes* et
per agros, et arboribus inside-

Φαγῆσαν ἄγριόν τι;
 Τανῦν ἔδω μὲν ἄρτον
 Ἀφαρπάσασα χεῖρων
 Ἀνακρέοντος αὐτῆ.
 Πιεῖν δέ μοι δίδωσι
 Τὸν οἶνον, ὃν προπίνει.
 Πῖσσα δ' ἂν χορεύσω,
 Καὶ δεσπότην ἐμοῖσι
 Πτεροῖσι συγκαλύψω.
 Κοιμαμένη δ' ἐπ' αὐτῷ
 Τῷ βαρβίτῳ καθεύδω.
 ἔχεις ἅπαντ', ἀπελθε.

re, edenti *nescio* quid rusti-
 cum? nunc comedo quidem
 panem, subripiens manibus
 Anacreontis ipsius: biben-
 dumque mihi praebet vinum
 ipsum, quod praebiberat. Ut

vero biberim, forsán saltabo,
 et herum meis alis contexám;
 consopita autem super ipso
 barbito dormio. Habeas om-
 nia; abeas: loquaciorem me

Λαλιςέραν μ' ἔθηκας,
Ἄνθρωπε, κ' κορώνης.

Ι. ΕΙΣ ΕΡΩΤΑ ΚΗΡΙΝΟΝ.

Ἐρωτα κήρινόν τις
Νηνίης ἐπώλει.
Ἐγὼ δέ οἱ παρασὰς,
Πόσῃ θέλεις, ἔφην, σοι
Τὸ τευχθὲν ἐκπρίωμαι.
Ὅ δ' εἶπε δωριάζων,
Λάβ' αὐτόν, ὅππόσῃ λῆς.
Ὅμως δ' ἂν ἐκμάθῃς πᾶν,
Οὐκ εἰμὶ κηροτέχνης.

fecisti, ô homo, vel ipsa cor-
nice.

X. IN CEREUM CUPIDINEM.

Cupidinem cereum quidam a-
dolescens venundedit; egoque

illi juxta stans quanti, inquit,
ebam, vis tibi imagunculam
hanc emam? At ille dixit, Do-
rice loquens, Cape illum, quan-
ti vis, i. e. tuo pretio: verun-
tamen, ut rem totam addiscas,

Ἀλλ' ἔθέλω συνοικεῖν
 Ἐρωτι παντορέκτῃ.
 Δὸς ἔν, δὸς αὐτὸν ἡμῖν
 Δραχμῆς καλὸν σύννευον.
 Ἐρως, σὺ δ' εὐθέως με
 Πύρωσον· εἰ δὲ μὴ, σὺ
 Κατὰ φλογὸς τακῆσῃ.

ΙΑ. ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.

Λέγουσιν αἱ γυναῖκες,
 Ἀνακρέων, γέρων εἰ
 Λαβὼν ἔσοπτρον, ἄθρει
 Κόμας μὲν ἔκ' ἐτ' ἔσας,

non ego sum cerearnm imagi-
 num effictor : sed nolo una ha-
 bitare cum Cupidine, qui om-
 nia appetit. Da igitur, *inquio*,
 da illum nobis, pro hac drach-
 ma, lepidum contubernalem.
 At tu, ὦ Cupido, propediem

me incendas : sin vero, tu ipse
 in flamma colliquefies.

XI. DE SEIPSO.

Dicunt *mibi* faeminae, ὦ *Ana-*
creon, senex es : accepto spe-
 culo, contemplare comas qui-

Ψιλὸν δέ σευ μέτωπον.
 Ἐγὼ δὲ τὰς κόμας μὲν.
 Εἴτ' εἰσὶν, εἴτ' ἀπῆλθον.
 Οὐκ οἶδα· τῷτο δ' οἶδα,
 Ὡς τῷ γέροντι μᾶλλον
 Πρέπει τὰ τερπνὰ παίζειν,
 Ὅσω πέλας τὰ μοίρης.

IB. ΕΙΣ ΧΕΛΙΔΟΝΑ.

Τί σοι, θέλεις, ποιήσω,
 Τί, σοι, λάλη χελιδών;
 Τὰ ταρσά σευ τὰ κῆφα
 Θέλεις, λαβὼν ψαλίξω;

dem non amplius existentes,
 glabramque tuam frontem. E-
 go sane, quod ad comas atti-
 net, utrum sint, an abierint,
 haud novi; hoc autem novi,
 quod seni tanto magis conve-

nit jucunde ludere, quanto
 propior ei mors sit.

XII. IN HIRUNDINEM.
 Quid tibi vis, faciam, quid, ὦ
 garrula hirundo? Alasne tuas
 celeres illas, vis, ut prehensas

Ἡ μᾶλλον ἔνδοθέν σευ
 Τὴν γλῶσσαν, ὡς ὁ Τηρεὺς
 Ἐκείνος, ἐκθερίζω;
 Τί μευ καλῶν ὀνείρων,
 Ὑπορθρίασι φωναῖς
 Ἀφήρπασας Βάθυλλον;

ΙΓ'. ΕΙΣ ἙΑΥΤΟΝ.

Οἱ μὲν, καλὴν Κυβέβην
 Τὸν ἡμίθηλυν Ἄττιν
 Ἐν ἔρεσιν βοῶντα,
 Λέγουσιν ἐκμανῆναι.
 Οἱ δὲ, Κλάρη παρ' ὄχθαις

forfice abscindam? An potius
 interiorem tuam illam lin-
 guam, sicut Tereus ille, pror-
 sus demetam? Quid ex meis
 gratis somniis, matutinis tuis
 modulis, abripuisti Bathyllum?

XIII. DE SEIPSO.

Hi quidem, almam Cybelen
 seminare Attin in montibus
 clamantem dicunt in furorem
 actum: illi vero, Clari ad ri-

Δαφνηφόροιο Φοῖβος
 Λάλον πiónτες ὕδωρ,
 Μεμηνότες βοῶσιν.

Εγὼ δὲ τῷ Λυαίῃ
 Καὶ τῷ μύρῃ κορεσθεῖς,
 Καὶ τῆς ἐμῆς ἐταίρης,
 Θέλω, θέλω μανῆναι.

ΙΑ'. ΕΙΣ ΕΡΩΤΑ.

Θέλω, θέλω φιληῆσαι·
 Ἐπειθ' Ἔρως φιλεῖν με·
 Εγὼ δὲ ἔχων νόημα
 Ἄβυσλον, οὐκ ἐπείσθην.

pas laurigeri Phoebi, fatidicam cum biberint aquam, furore perculsi clamant. Ast ego, Lyaeo, et unguento saturatus, et meâ quoque amicâ, volo, volo, *inquam*, furere.

XIV. IN CUPIDINEM.
 Volo, volo *nunc tandem* amare:—suasit olim Cupido amare me; ego autem habens animum improvidum, minime persuasus sum. Tunc il-

Ο δ' εὐθὺ τόξον ἄρας
 Καὶ χρυσέην φαρέτριν,
 Μάχη με προκαλεῖτο.
 Καὶ γὰρ λαβὼν ἐπ' ὤμων
 Θώρηχ', ὅπως Ἀχιλλεὺς,
 Καὶ δῖρα καὶ βοεῖην,
 Ἐμαρνάμην ἔρωτι.
 Ἐβαλλ', ἐγὼ δ' ἔφευγον,
 ὣς δ' ἔκ' ἐτ' εἶχ' οἷσ' ἔς,
 Ἦσχαλλέν· εἴθ' ἐαυτὸν
 Ἀφῆκεν εἰς βέλεμνον.
 Μέσος δὲ καρδίας μου.

le protinus arcum tollens at-
 que auream pharetram, pugna
 me provocabat : atque ego
 sumens super humeris thora-
 ca, velut alter Achilles, ha-
 stasque et scutum, concerta-

bam cum Cupidine. Jaciebat ;
 ast ego fugiebam : ut vero
 non amplius habuit tela, ae-
 gre tulit, deinde seipsum pro-
 jecit in modum teli : medius-
 que cordis mei penetravit, et

26. ANAKREON.

Ἐδυνε, καὶ μ' ἔλυσε.
Μάτην δ' ἔχω βοεῖην.
Τί γὰρ βαλάμεθ' ἔξω,
Μάχης ἔσω μ' ἐχέσης;

IE. EIS EATTON.

Οὐ μοι μέλει Γύγας,
Τῷ Σάρδεων ἀνακλος.
Οὐθ' αἰρέει με χρυσός,
Οὐδὲ φθονῶ τυράννοισ.
Ἐμοὶ μέλει μύροισι
Καταβρέχειν ὑπὲρ ἡν.
Ἐμοὶ μέλει ῥόδοισι

me solvit. Frustra itaque habeo scutum: quid enim muniamur extra, bello intus me exercente?

XV. DE SEIPSO.

Non mihi curae-sunt opes Gy-

gae, illius Sardium regis; neque expugnat me aurum, nec invideo tyrannis. Mihi curae est unguentis perfundere barbam, mihi curae est rosis co-

Κατασέφειν κάρηνα.

Τὸ σήμερον μέλει μοι

Τὸ δ' αὔριον τίς οἶδεν;

Ὡς ἔν' ἔτ' εὐδί' ἐσί,

Καὶ πῖνε, καὶ κύβευε,

Καὶ σπένδε τῷ Λυαίῳ·

Μὴ νῆσος, ἣν τις ἔλθῃ,

Λέγῃ, σὲ μὴ δεῖ πίνειν.

ΙΣ'. ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.

Σὺ μὲν λέγεις τὰ Θήβης,

Ὁ δ' αὖ Φρυγῶν αὐτὰς,

Ὑγὼ δ' ἐμὰς ἀλώσεις.

ronare verticem : quod hodie
est, curae-est mihi; quod cras
erit, quis novit? Donec igitur
adhuc sereni sunt *dies*, et bibe
et aleis-lude, et libato Lyaeo :
ne morbus, si quis venerit, ju-

beat, ut ne tu bibas.

XVI. DE SEIPSO.

Tu quidem pangis Thebaica,
ille autem Phrygum pugnas :
ego vero meas expugnationes.

Οὐχ ἵππος ὤλεσέν με,
 Οὐ πεζὸς, ἔχ' ἱ νῆες·
 Στρατὸς δὲ καινὸς ἄλλος
 Ἀπ' ὀμμάτων βαλὼν με.

ΙΖ. ΕΙΣ ΠΟΤΗΡΙΟΝ ΑΡΓΥΡΟΥΝ.

Τὸν ἀργυρὸν τορεύσας,
 Ἡφαίστέ, μοι ποιήσον,
 Πανοπλίαν μὲν ἔχ' ἱ.
 Τί γὰρ μάχαισι κάμοι;
 Ποτήριον δὲ κοῖλον·
 Ὅσον δύνῃ, βάθυνον.
 Ποίει δέ μοι κατ' αὐτό,

Non equus perdidit me; non
 pedestris-exercitus, nec naves:
 at exercitus inusitatus alius-
 generis ab ocellis dominae me
 petens.

XVII. IN POCULUM AR-
 GENTEUM.

Argentum illud caelans, Vul-
 cane, mihi fac, armaturam-
 omnem quidem nullo modo,
 quid enim mihi cum pugnis?
 poculum vero cavum, quan-

Μήτ' ἄσρα, μήθ' ἀμάξας,
Μὴ συγνὸν Ὠρίωνα.

Τί Πλειάδεσσι κάμοι;

Τί δ' ἄσρασιν Βοώτew;

Ποίησον ἀμπέλους μοι,

Καὶ βότρυας κατ' αὐτὸ,

Καὶ χρυσέας πατῆντας,

Ὅμῃ καλῶ Λυαίῳ,

Ἔρωτα καὶ Βάθυλλον.

ΙΗ. ΕΙΣ ΤΟ ΑΥΤΟ.

Καλὴ τέχνα, τόρευσον

Ἐαρος κύπελλον ἡδύ,

tum potes, profundum facito.
Et fac mihi super illud, neque
astra, neque plaustra-coelestia
neque invisum Oriona: quid
mihi cum Pleiadibus? Quid i-
tem cum astris Bootae? Facito

vites mihi, atque racemos su-
per illud, et aureos calcantes,
(una cum pulchro Lyaeo,)
Cupidinem atque Bathyllum.

XVIII. IN IDEM.

O artifex, mihi caelato veris

Τὰ πρῶτα τερπνὰ ἡμῖν
 Ῥόδα φέρουσιν ὥρην.
 Ἀργύριον δ' ἀπλώσας,
 Ποτὸν ποίει μοι τερπνόν.
 Τῶν τελετῶν, παραινῶ,
 Μὴ μοι ξένον τορεύσης,
 Μὴ φευκτὸν ἰσόρημα.
 Μᾶλλον ποίει Διὸς γόνον
 Βάκχον εὐϊὸν ἡμῖν.
 Μῦσις νάματος ἢ Κύπρις
 Ὑμεναίοις κροτᾷσα.
 Χάρασς Ἐρωτας ἀνόπλους,

poculum suave: imprimis il-
 lud ipsum dulcem nobis rosam
 ferens tempus: et argentum
 unico-argumento-ornans ju-
 gundum poculum facito mihi.
 Ceremoniarum, hortor, ne mi-
 hi exoticum quid caeles, nec

execrandum argumentum; fac
 potius Jovis prolem, Bacchum,
 Euïum, nobis datorem liquo-
 ris, aut Venerem nuptiarum
 dominatricem, vel cum Hy-
 menaeis saltantem. Sculpe
 Cupidinem inermem, et Gra-

Καὶ Χαρίτας γελώσας
 Ὑπ' ἄμπελον εὐπέταλον,
 Εὐβότρυον, κομῶσαν.
 Σύναπτε κέρως εὐπρεπεῖς,
 Ἄν μὴ Φοῖβος ἀθύρη.

ΙΘ'. ΕΙΣ ΤΟ ΔΕΙΝ ΠΙΝΕΙΝ.

Ἡ γῆ μέλαινα πίνει,
 Πίνει δὲ δένδρε' αὐτήν.
 Πίνει θάλασσα δ' αὔρας,
 Ὁ δ' ἥλιος θάλασσαν,
 Τὸν δ' ἥλιον σελήνη.

*tias ridentes sub vite luxuri-
 anti, racemosa, comanti: con-
 jungit pueros decentes; modo
 ne Phoebus et ipse lusitârît.*

XIX. QUOD OPORTEAT
 BIBERE.

*Terra haec nigra bibit, bi-
 buntque arbores ipsam: bi-
 bit et aequor auras, et sol
 ipsum aequor, solemque luna.*

Τί μοι μάχεσθ', ἑταῖροι,
Κ' αὐτῷ θέλοντι πίνειν;

Κ'. ΕΙΣ ΚΟΡΗΝ.

Ἡ Ταντάλῃ ποτ' ἔση
Λίθος Φρυγῶν ἐν ὄχθαις.
Καὶ παῖς ποτ' ὄρνις ἔπλη
Πανδιόνος χελιδάν.
Ἐγὼ δ' ἔσοπλον εἶην,
Ὅπως αἰεὶ βλέπῃς με.
Ἐγὼ χιτῶν γενοίμην,
Ὅπως αἰεὶ φορῇς με.
Υἷδαρ θέλω γενέσθαι,

Quid mihi contenditis, amici,
et ipsi volenti bibere?

XX. AD PUELLAM.

Filia Tantali olim stetit lapis
Phrygum in collibus: et filia

olim ut avis volavit Pandio-
nis, hirundo viz. Ast ego spe-
culum siem, ut semper inspec-
tes me; ego vel tunica fiam,
ut semper gestes me: aqua
volo fieri, ut tibi cutim la-

Ὅπως σὲ χρῶτα λῶσω.
 Μύρον, γύναι, γενοίμην,
 Ὅπως ἐγὼ σ' αἰλείφω.
 Καὶ ταινίην δὲ μαστῶν,
 Καὶ μάργαρον τραχήλω.
 Καὶ σάνδαλον γενοίμην,
 Μόνον ποσὶν πατεῖν με.

ΚΑ'. ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.

Δότε μοι, δότ', ὦ γυναῖκες,
 Βρομὶς πιεῖν ἀμυσί.
 Ὑπὸ καύματος γὰρ ἤδη
 Προποθεὶς ἀνασπάζω.

vem: unguentum, ὁ foemina, fiam; ut ego te ungam; et strophium quoque mamillarum, et unio collo tuo, etiam solea fieri-velim; tantum ut pedibus me conculceas.

XXI. DE SEIPSO.

Date mihi, date, ὦ mulieres, de Baccho, ut bibam plenus, haustu, ab aesu etenim dudum prius-epotus (i. e. exiccatus) graviter suspiro, date

E

34 ΑΝΑΚΡΕΟΝ.

Δότε δ' ἀνθέων ἐκείνης,
 Στεφάνης δ', οἷς πυκάζω,
 Τὰ μέτωπά μ' ἐπικαίει·
 Τὸ δὲ καῦμα τῶν ἐρώτων
 Κραδίῃ τινὶ σκεπάζω.

ΚΒ. ΕΙΣ ΒΑΘΥΛΛΟΝ.

Παρά τὴν σκιὴν, Βάθυλλε,
 Κάθισον, καλὸν τὸ δένδρον.
 Ἀπαλὰς σείει δὲ χαίτας
 Μαλακωτάτῳ κλαδίσκῳ.
 Παρὰ δ' αὐτῷ ἐρεθίζει
 Πηγὴ ῥέεσσα πειθῆς.

etiam de floribus istis; nam
 corollas, quas gero, frons mea
 exurit: at aestum hunc amo-
 rum, ô corculum, qua re in-
 umbrem.

XXII. AD BATHYLLUM.
 Ad hanc umbram, ô Bathylle,
 sedeto: decora est haec arbor,
 tenerasque quassat comas mol-
 lissimo ramulo: juxtaque illam
 murmure-blanditur fonticu-

Τίς ἂν ἔν ὁρῶν παρέλθοι
Καταγώγιον τοῖστον;

ΚΓ'. ΕΙΣ ΧΡΥΣΟΝ.

Ὁ Πλᾶτος εἶγε χρυσῶ
Τὸ ζῆν παρῆγε θνητοῖς,
Ἐκαρτέρην φυλάττων·
Ἰν', ἂν θανεῖν ἐπέλθῃ,
Λάβῃ τι, καὶ παρέλθῃ.
Εἰ δ' ἔδδ' τὸ πρίασθαι
Τὸ ζῆν ἔνεσι θνητοῖς,
Τί καὶ μάτην σενάζω;
Τί καὶ γόσς προπέμπω;

lus fluens ipsā Suada. Quis itaque sciens ac videns praeterierit diverticulum huiusmodi?

XXIII. IN AURUM.

Copia siquidem auri vitam produceret mortalibus, indu-

stria-uterer accumulans et custodiens; ut quando mors superveniret, acciperet aliquid, et abiret aliud. Sin autem neque redimere vitam licet mortalibus, quid et frustra gemo?

36 ΑΝΑΚΡΕΟΝ.

Θανεῖν γὰρ εἰ πέπρωται,
 Τί χρυσὸς ὠφελεῖ με;
 Ἐμοὶ γένοιτο πίνειν,
 Πιόντι δ' οἶνον ἡδὺν,
 Ἐμοῖς φίλοις συνεῖναι,
 Ἐν δ' ἀπαλαῖσι κοίταις
 Τελεῖν τὰν Ἀφροδίταν.

ΚΔ. ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.

Ἐπειδὴ βροτὸς ἐτέχθην,
 Βίῳ τε τρίβον ὁδεύειν.
 Χρόνον ἔγνων, ὃν παρῆλθον.
 Ὅν δ' ἔχω δραμεῖν οὐκ οἶδα.

Quid et lamenta praemitto?
 Mori enim si decretum est,
 quid aurum mihi prodest? mi-
 hi contingat bibere; dumque
 biberim: vinum dulce, cum me-
 is amicis conversari; inque
 mollibus cubilibus fovere a-

masiam.

XXIV. DE SEIPSO.

Quandoquidem mortalis sum-
 natus, ut vitae per semitam i-
 ter-faciam, tempus, quod prae-
 teriit, novi; quod habeo de-
 currendum, quis novit? Mit-

Μέθετέ με, φροντίδες·
Μηδέν μοι κ' ὑμῖν ἔσω.
Πρὶν ἐμὲ φθάσῃ τὸ τέλος,
Παίξω, γελάσω, χορεύσω,
Μετὰ τῷ καλῷ Λυαίῳ.

ΚΕ'. ΕΙΣ ἑΑΥΤΟΝ.

Ὅταν πίνω τὸν οἶνον,
Εὐδῶσιν αἱ μέριμναι.
Τί μοι, τί μοι γόων,
Τί μοι μέλει μεριμνῶν;
Θανεῖν με δεῖ, καὶ μὴ θέλω.
Τί δὲ τὸν βίον πλανῶμαι;

te igitur me, cura gravis; nihil est mihi tecum: priusquam me praeveniret mori, ludam, ridebo, saltabo una cum formoso Lyaeo.

XXV. IN SEIPSUM.

Quando ego biberim vinum, sopiuntur curae: quid mihi luctus, quid labores, quid mihi curae sunt sollicitudines? Mortuus fuerim vel quantumvis sollicitus. Quid itaque vitam

38 ANAKREON.

Πίωμεν ἔν τὸν οἶνον,
Τὸν τῷ καλῷ Λυαίῃ.
Σὺν τῷ δὲ πίνειν ἡμᾶς,
Εὐδῶσιν αἱ μέριμναι.

ΚΣ'. ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.

Ὅταν ὁ Βάκχος εἰσέλθῃ,
Εὐδῶσιν αἱ μέριμναι.
Δοκῶν δ' ἔχειν τὰ Χροῖσς,
Θέλω καλῶς αἰεῖδεν.
Κισσοσεφῆς δὲ κεῖμαι,
Πατῶ δ' ἅπαντα θυμῷ.
Ὅπλιζ', ἐγὼ δὲ πίνω.

decipio et errare facio? Bibamus ergo vinum, *donum* illud formosi Lyaei; eodem enim momento, quo bibimus, sopiuntur curae nostrae.

XXVI. IN SEIPSUM.
Quando in me Bacchus pene-

traverit, sopiuntur curae: et fingens *me* habere opes Croesi volo suaviter cantillare; coronatusque hederâ discumbo, et conculco universa animo. Ministerio accinge; ego etenim

Φέρε μοι κύπελλον, ὦ παῖ.
 Μεθύοντα γάρ με κεῖσθαι
 Πολὺ κρεῖσσον, ἢ θανόντα.

ΚΖ. ΕΙΣ ΔΙΟΝΥΣΟΝ.

Τῷ Διὸς ὁ παῖς ὁ Βάκχος,
 Ὁ λυσίφρων, ὁ Λυαῖος,
 Ὅταν εἰς φρένας τὰς ἐμὰς
 Εἰσέλθῃ μεθυδότης,
 Διδάσκει με χορεύειν.
 Ἐχὼ δὲ καὶ τι τερπνὸν
 Ὅτ' αἱ μέθαις ἐρασάς,
 Μετὰ κρότων, μετ' ᾠδαῖς.

bibo.—Praebe mihi poculum,
 ὁ πuer: potum enim me jacere
 multo satius, quam mortuum.

XXVII. IN DIONYSUM.
 Jovis puer ille Bacchus. Ani-
 morum ille laxator, Lyaeus,

quando in praecordia mea in-
 trārit vini dator, docet me
 saltare. Potiorque aliquid de-
 licatulum ille ego ebrietatis
 amator. Una cum crepitacu-
 lis et cantilena delectat me

40 ΑΝΑΚΡΕΟΝ.

Τέρπει με κ' Ἀφροδίτα,
Καὶ πάλιν θέλω χορεύειν.

ΚΗ'. ΕΙΣ ΤΗΝ ἑΑΥΤΟΥ ἑΤΑΙ-
ΡΑΝ.

Ἄγε, ζωγράφων ἄρισε,
Γράφε, ζωγράφων ἄρισε,
Ῥόδης κοίρανε τέχνης,
Ἀπέεσαν, ὡς ἂν εἶπω,
Γράφε τὴν ἐμὴν ἑταίρην.
Γράφε μοι τρίχας τὸ πρῶτον
Ἀπαλὰς τε καὶ μελαίνας·
Ὁ δὲ κηρὸς ἂν δύνῃται,

etiam Venus: iterumque vo-
lo saltare.

XXVIII. DE AMICA SUA.

Age, pictorum optime, pinge,
pictorum optime, Rhodiac ma-

gister artis, absentem liceat, ut
ego tamen direxero, pinge
meam amicam. Pinge itaque
mihi comas imprimis mollica-
lasque et nigricantes; quod si
cera et id assequi possit:

Γράφε καὶ μύρα πνεύσας.
 Γράφε δ' ἐξ ὅλης παρειῆς
 Ὑπὸ πορφύραισι χαίταις
 Ἐλεφάντινον μέτωπον.
 Τὸ μεσόφρυον δὲ μή μοι
 Διάκοπτε, μήτε μίσγε.
 Ἐχέτω δ', ὅπως ἐκείνη,
 Τὸ λεληθότως σύνοφρυον
 Βλεφάρων ἴτυν κελαίνην.
 Τὸ δὲ βλέμμα νῦν ἀληθῶς
 Ἀπὸ τῆ πυρὸς ποίησον.
 Ἄμα γλαυκὸν, ὡς Ἀθήνης.

pinge etiam illas unguentum
 spirantes. Pinge quoque ex
 plena aliquā genā, sub viola-
 ceis capillis, eburneam fron-
 tem. Intercilium vero ne tu
 mihi discindas, neque plane
 misceas; habeat autem pictu-
 ra, sicut et illa, haud discerni-
 biliter coeuntia-cilia: et palpe-
 brarum circuitiōnem nigram.
 Aspectum deinde oculorum
 nunc, ut revera habet, ex igni

42 ΑΝΑΚΡΕΟΝ.

Ἄμα δ' ὑγρόν, ὥς Κυθήρης.
 Γράφε ῥῖνα καὶ παρειάς,
 Ῥόδα τῷ γάλακτι μίξας.
 Γράφε χεῖλος, οἷα Πειθῆς,
 Προκαλόμενον φίλημα.
 Τρυφερῶ δ' ἔσω γενεῖς
 Περί Λυγδίνῳ τραχήλῳ
 Χάριτες πέτοιντο πᾶσαι.
 Στόλισον τολοιπὸν αὐτὴν
 Ὑποπορφύροισι πέπλοις.
 Διαφαινέτω δὲ σαρκῶν
 Ὀλίγον, τὸ σῶμ' ἔλεγχον.

facito, simul nempe caesium, ut Minervae, simul lubricum et pactum, ut Veneris. Pinge nasum atque genas, rosas lacte commiscens; pinge labium veluti Suadellae, provocans suavilum. Delicatumque infra

mentum, circum Lygdinum et candens collum, Gratiae volitent universae. Vestito, quod restat, illam subpurpurascentibus indumentis, transluceatque carniū aliquota pars, totum corpus, quale sit, ostendens. Sa-

Ἀπέχει βλέπω γὰρ αὐτήν.
Τάχα, κηρὲ, καὶ λαλήσεις.

ΚΘ'. ΕΙΣ ΒΑΘΥΛΛΟΝ.

Γράφε μοι Βάθυλλον ἔτω
Τὸν ἑταῖρον, ὡς διδάσκω.
Λιπαρὰς κόμας ποίησον,
Τὰ μὲν ἔνδοθεν, μελαίνας,
Τὰ δ' ἐς ἄκρον, ἡλιώσας.
Ἐλικας δ' ἐλευθέρας μοι,
Πλοκάμων ἄτακτα συνθεῖς,
Ἀφ᾽ ἑς, ὡς θέλῃσι, κείσθαι.
Ἀπαλὸν δὲ καὶ δροσῶδες

tis-est: video enim jam illam
ipsam: fortasse, ὁ Cera, et lo-
queris statim.

XXIX. DE BATHYLLO.
Pinge mihi Bathyllum ita, a-
micum illum meum, ut ego
doceo, nitidas comas facito, in-

terius quidem nigricantes, ex-
terius autem rutilantes: cin-
cinnulosque liberos mihi ca-
pillorum, incomposite compo-
nens, permitte, suo arbitrio
jacere. Teneram inde et rosci-

Στεφέτω μέτωπον ὄφρυς
 Κυανοτέρη δρακόντων.
 Μέλαν ὄμμα γοργὸν ἔσω.
 Κεκερασμένον γαλήνῃ·
 Τὸ μὲν ἔξ Ἄρης ἔλκον,
 Τὸ δὲ τῆς καλῆς Κυθήρης·
 ἵνα τίς τὸ μὲν φοβῆται,
 Τὸ δ' ἀπ' ἐλπίδος κρεμάται.
 Ῥοδινὴν δ', ὅποῖα μῆλον,
 Χνοῖν ποίει παρειήν.
 Ἐρύθημα δ' ὥς ἂν αἰδῆς
 Δύνασαι βαλεῖν, ποίησον.

dam arcuet frontem supercili-
 um magis-caeruleum draco-
 num oculis. Nigricans oculus
 acer esto, mixtus tamen tran-
 quillitate; illud nempe a Mar-
 te trahens, at hoc a formosa

Venere: ut aliquis partim qui-
 dem metuat, partim ex spe
 pendeat. Roscam quoque, ve-
 luti pomum, lanuginosam fa-
 cito genam; et ruborem, quan-
 tum verecundiae potes adjice-

Τὸ δὲ χεῖλος, ἅκ' ἔτ' οἶδα,
 Τίνι μοι τρόπῳ ποιήσεις·
 Ἀπαλὸν, γέμον τε πειθῆς.
 Τὸ δὲ πᾶν, ὁ κηρὸς αὐτὸς
 Ἐχέτω λαλῶν σιωπῇ.
 Μέτα δὲ πρόσωπον ἔσω,
 Τὸ δ' Ἀδώνιδος παρῆλθον.
 Ἐλεφάντινος τράχηλος.
 Μεταμάζιον δὲ ποίει,
 Διδύμας τε χεῖρας Ἑρμῆ,
 Πολυδεύκεος δὲ μηρῶς,
 Διονυσίην δὲ νηδύν.

re, facias. Labium equidem
 nondum scio, qua mihi ratione
 facies, mollicellum, plenum-
 que Suadâ: per-totum-deni-
 que *vultum* cera ipsa se habeat,
tanquam loquens silenter. Et

post vultum esto, quod etiam
 illud Adonidis superet, ebur-
 neum collum. Thoracem de-
 inde facito, geminasque manus
 Mercurii; Pollucisque femora,
 Bacchicumque ventrem, tenera

46 ΑΝΑΚΡΕΟΝ.

Ἀπαλῶν δ' ὕπερθε μηρῶν,
 Μηρῶν τὸ πῦρ ἐχόντων,
 Ἀφελῇ ποιήσον αἰδῶ,
 Παφίην θέλυσαν ἤδη.
 Φθονερὴν ἔχεις δὲ τέχνην,
 Ὅτι μὴ τὰ νῶτα δεῖξαι
 Δύνασαι· τὰ δ' ἦν ἀμείνω.
 Τί με δεῖ πόδας διδάσκειν;
 Λάβε μισθόν, ὅσον εἶπης.
 Τὸν Ἀπόλλωνα δὲ τῷτον
 Καθελών, ποίει Βάθυλλον.
 Ἦν δ' ἐς Σάμον πότε' ἔλθης,

inde super femora, femora illa
 ineentivum-quid habentia, in-
 nocens facito pudendum, Ve-
 nerem appetens primulum.
 Invidam autem nactus-es ar-
 tem; quod non etiam terga os-
 tendere valeas: haec essent u-

tique meliora. Quid me opus-
 est pedes describere? Accipo
 mercedem, quantum flagites.
 Apollinem autem huncce de-
 trahens, illius vice fac Bathyl-
 lum: sin ad Samum unquam

Γράφε Φοῖβον ἐκ Βαθύλλης.

Λ'. ΕΙΣ ΕΡΩΤΑ.

Αἱ Μῦσαι τὸν Ἑρώτα
 Δῆσασαι σεφάνοισι
 Τῷ Κάλλῃ παρέδωκαν.
 Καὶ νῦν ἡ Κυθήρεια
 Ζητεῖ, λύτρα φέρουσα,
 Λύσασθαι τὸν Ἑρώτα.
 Καὶ λύση δέ τις αὐτὸν,
 Οὐκ ἔξεισι, μενεῖ δέ·
 Δαλεύειν δεδίδακται.

veneris, pinge Phoebum ex
 Bathyllo.

XXX. IN CUPIDINEM.

Musae Cupidinem *aliquando*,
 quum vincirent corollis, pul-
 chritudini tradiderunt: et nunc

Venus quaerit, redemptionis-
 pretium ferens, liberare Cupi-
 dinem. Verum etiamsi aliquis
 liberet eum, non egreditur, sed
 manebit: servire nempe di-
 dicit.

ΛΑ'. ΕΙΣ ἑΑΥΤΟΝ.

Ἀφές με, τὰς θεάς, σοι
 Πιεῖν, πιεῖν ἀμυσί.
 Θέλω, θέλω μανῆναι.
 Ἐμαίνεται Ἀλκμαίων τε,
 Χ' ὁ λευκόπυγος Ὀρέσης,
 Τὰς μητέρας κτανόντες.
 Ἐγὼ δὲ μηδένα κτὰς,
 Πιὼν δ' ἔρυθρόν οἶνον,
 Θέλω, θέλω μανῆναι.
 Ἐμαίνεται Ἡρακλῆς πρὶν,
 Δεινὴν κλονῶν φαρέτρην,

XXXI. IN SEIPSUM.

Sine me, deos *interpono* tibi,
 bibere, bibere plenis-poculis:
 volo *enim*, volo insanire. In-
 saniebat Alcmaeonque, et can-
 didis cothurnis Orestes, quum

matres suas occidissent; ego
 vero, nemine occiso, epoto
 tantum rubro vino, volo, vo-
 lo, *inquam*, insanire. Insani-
 ebat Hercules olim, gravem
 concutiens pharetram, atque

Καὶ τόξον Ἰφίτειον.
 Ἐμαίνετο πρὶν Αἴας,
 Μέτ' ἀσπίδος κραδαίνων
 Τὴν Ἑκτορος μάχαιραν.
 Ἐγὼ δ' ἔχων κύπελλον,
 Καὶ σέμμα τέτο χαίταις,
 Οὐ τόξον, ἔ μάχαιραν,
 Θέλω, θέλω μανῆναι.

ΑΒ'. ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΕΑΥΤΟΥ Ε-

ΡΩΤΑΣ.

Εἰ φύλλα πάντα δένδρων
 Ἐπίσασαι κατειπεῖν,

arcum Iphiteum: insaniebat
 olim Ajax, una cum clypeo
 vibrans illum Hectoris ensem.

Ast ego tenens poculum, et
 coronam hanc capillis, non ar-

cum, non ensem, volo, volo
 insanire.

XXXII. DE SUIS AMO-
 RIBUS.

Si folia omnia arborum no-
 visti recensere; si fluctuum-

Εἰ ἡμαθῶδες εὐρεῖν
 Τὸ τῆς ὅλης θαλάσσης,
 Σὲ τῶν ἐμῶν ἐρώτων
 Μόνον ποιῶ λογισήν.
 Πρῶτον μὲν ἐξ Ἀθηνῶν
 Ἐρωτας εἴκοσιν θές,
 Καὶ πεντεκαίδεκα ἄλλας·
 Ἐπεὶ δ' ἐκ Κορίνθου
 Θές ὀρμαθὺς ἐρώτων·
 Ἀχαΐης γάρ ἐστιν,
 Ὅπως καλαὶ γυναῖκες.
 Τίθει δὲ Λεσβίης μοι,

numerum reperire totius ma-
 ris, tum te meorum amorum
 unicum facio calculatorem.
 Primum quidem ex Athenis
 amores viginti pone, et quin-

decim *praeterea* alios: deinde
 ex Corintho pone integras ca-
 tenas amorum; Achaiae ete-
 nim est *metropolis*, ubi formo-
 sae mulieres, Pone item Les-

Καὶ μέχρι τῶν Ἰώνων,
Καὶ Καρίης, Ρόδου τε
Δισχιλίους ἔρωτας.

Τί φῆς αἰὲ κηρωθεῖς.
Οὐπω Σύρους ἔλεξα,
Οὐπω πόθους Κανώβου,
Οὐ τῆς ἅπαντ' ἐχέσης
Κρήτης, ὅπως πόλεσσι
Ἔρως ἐποργιάζει.

Τί σοι θέλεις ἀριθμεῖν
Τῆς ἐκτὸς αὖ Γαδείρων,
Τῶν Βακτρίων τε καὶ Ἰνδῶν,

bios mihi, et usque ad Ionas,
et Cariam, Rhodumque, bis
mille amores. Quid ais? Sem-
perne amores? Nondum Sy-
ros dixi, Nondum amores Ca-
nopi, non, omnia in se ha-

bentis, Cretae, ubi per *centum*
urbes amor sua mysteria ce-
lebrat. Quid? An vis me tibi
numerare eos, qui sunt extra
Gades, Bactriosque et Indos,

Ψυχῆς ἐμῆς ἔρωτας;

ΛΓ'. ΕΙΣ ΧΕΛΙΔΟΝΑ.

Σὺ μὲν, φίλη χελιδὼν,
 Ἐτησίη μολᾷσα,
 Θέρει πλέκεις καλιήν·
 Χειμῶνι δ' εἰς ἄφαντος,
 Ἡ Νεῖλον ἢ πὶ Μέμφιν.
 Ἐρως δ' αἰὲς πλέκει μευ
 Ἐν καρδίῃ καλιήν.
 Πόθος δ' ὁ μὲν πλερᾷται,
 Ὁ δ' ὠόν ἐσιν ἀκμήν,
 Ὁ δ' ἡμίλεπτος ἤδη.

animae meae amores?

XXXIII. AD HIRUN-
 DINEM.

Tu quidem, chara hirundo,
 quotannis *huc* profecta, aestate
 construis nidum; hyemeque

abis evanida, vel *ad* Nilum,
 vel ad Memphin: ast amor
 semper struit meo in pectore
 nidum: et amorculus quidem
 hic alis augetur; hic autem o-
 vum adhuc est, alter jam semi-

Βοή δὲ γίνετ' αἰεὶ
 Κεχηνότων νεοτῶν.
 Ἐρωτιδεῖς δὲ μικρὰς
 Οἱ μείζονες τρέφουσιν.
 Οἱ δὲ τραφέντες εὐθὺς
 Πάλιν κύουσιν ἄλλας.
 Τί μῆχος ἔν γένηται;
 Οὐ γὰρ σθένω τοσάττας
 Ἐρωτας ἐκβοῆσαι.

ΛΔ'. ΕΙΣ ΚΟΡΗΝ.

Μή με φύγῃς, ὁρῶσα
 Τὰν πολיאὴν ἔθειραν.

exclusus: clamorque fit semper pipientium amorum. Amorculos vero parvulos majores educant: hi deinde simul atque alti-sunt rursus pariunt alios. Quodnam ergo remedi-

um fiat? non enim valeo quidem tantos amores effari.

XXXIV. AD PUELLAM.

Ne me fugias, videns canam hanc caesariem: neque ideo,

Μήδ' ὅτι σοι πάρεςιν
 Ἄνθος ἀκμαῖον ὥρας,
 Τὰ μὰ φίλτρα διώξης.
 Ὄρα, καὶ ν̄ σεφάνοισιν
 Ὅπως πρέπει τὰ λευκά
 Ρόδοις κρίνα πλακέντα.

ΛΕ'. ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗΝ.

Ὁ ταῦρος ἔτος, ὦ παῖ,
 Ζεὺς μοι δοκεῖ τις εἶναι.
 Φέρει γὰρ ἀμφὶ νώτοις
 Σιδωνίην γυναῖκα.
 Περᾶ δὲ πόντον εὐρὺν,

quod tibi adsit flos integer ju-
 ventae, meam amicitiam rejici-
 as. Vide etiam in corollis,
 quomodo emineant candida
 rosis lilia intexta.

XXXV. DE EUROPA.

Hic taurus, ὁ puer, Jupiter
 mihi videtur aliquis esse; ge-
 rit enim in tergo Sidoniam foe-
 minam; trajicitque pontum la-

Τέμνει δὲ κῦμα χῆλαις.
 Οὐκ ἂν δὲ ταῦρος ἄλλος
 Ἐξ ἀγέλης ἐλαθεῖς
 Ἐπλευσε τὴν θάλασσαν,
 Εἰ μὴ μόνος γ' ἐκείνος.

ΛΣ'. ΕΙΣ ΤΟ ΑΝΕΙΜΕΝΩΣ ΖΗΝ.

Τί με τὰς νόμους διδάσκεις,
 Καὶ ῥητόρων ἀνάγκας;
 Τί δέ μοι λόγων τοσούτων
 Τῶν μηδὲν ὠφελύνων;
 Μᾶλλον δίδασκε πίνειν

tum, et dividit undam ungulis.
 At vero haud facile taurus alius, ex armento abactus, navigarit aequor; nisi unus utique ille.

XXXVI. QUOD LIBERE
 SIT VIVENDUM.

Quid me jura doces, et oratorum argumenta? Quid mihi *emolumentum* ex tot disputationibus, nihil omnino profuturis? Potius doceas me bibere

56 ΑΝΑΚΡΕΟΝ.

Ἀπαλὸν πόμα Λυαίῃς·
 Μᾶλλον δίδασκε παίζειν
 Μετὰ χρυσεῆς Ἀφροδίτης.
 Πολιαιὶ σέφεσι κάραν.
 Δὸς ὕδωρ, βάλ' οἶνον, ὦ παῖ·
 Τὴν ψυχὴν με κάρωσον.
 Βραχὺ μὴ ζῶντα καλύπτεις·
 Ὁ θανὼν ἐκ ἐπιθυμεῖ.

ΛΖ. ΕΙΣ ΤΟ ΕΑΡ.

Ἴδε, πῶς ἔαρος φανέντος
 Χάριτες ῥόδα βρύουσιν.
 Ἴδε, πῶς κύμα θαλάσσης

mitem potum Lyaei: potius
 doceas *me* lusitare cum aurea
 Venere. Cani caput coronant:
 —da mihi aquam; infunde
 vinum, ὦ puer, animamque
 mihi sopias; brevi nec-vivum

condes? mortuus nihil appe-
 tit.

XXXVII. DE VERE.
 Aspice, ut vere apparente,
 Gratiae rosas emittant, aspi-
 ce, ut fluctus aequoris molli-

Ἀπαλύνεται γαλήνη.
 Ἴδε, πῶς νῆσσα κολυμβᾷ.
 Ἴδε, πῶς γέρανος ὀδεύει.
 Ἀφελῶς δ' ἔλαμψε Τιτάν.
 Νεφελῶν σκιαὶ δονεῖνται,
 Τὰ βροτῶν δ' ἔλαμψεν ἔργα.
 Καρποῖσι γαῖα προκύπτει
 Καρπὸς ἐλαίας προκύπτει.
 Βρομίς σέφεται νᾶμα.
 Κατὰ φύλλον, κατὰ κλῶνα,
 Καθελὼν ἤνθησε καρπός.

atur serenitate: aspice, ut a-
 nas natet, aspice, ut grus mi-
 gret: aperteque splendescat
 sol. Nubium umbrae dispel-
 luntur; hominumque nitent
 labores: fructibus tellus e-

rumpit, fructus olivae germi-
 nat. Bacchi oneratur palmes,
 laticem continens: per foli-
 um, per surculum, diffundens
 se florere facit fructus.

ΛΗ'. ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.

Ἐγὼ γέρων μὲν εἰμι,
 Νέων πλέον δὲ πίνω.
 Καὶν δέησιν με χορεύειν,
 Σκῆπτρον ἔχω τὸν ἄσκον.
 Ὁ νάρθηξ δ' ἔδέν ἐστιν.
 Ὁ μὲν θέλων μάχεσθαι,
 Παρέσω, καὶ μαχέσθω.
 Ἐμοὶ κύπελλον, ὦ παῖ,
 Μελιχρὸν οἶνον ἡδὺν
 Ἐγκεράσας, φόρησον.
 Ἐγὼ γέρων μὲν εἰμι,

XXXVIII. DE SEIPSO.

Ego senex quidem sum; ju-
 venibus plus tamen bibo: et
 si opus fuerit me saltare, pro
 sceptro teneo utrem; ferula
 enim nihil valet. Qui qui-

dem vult pugnare,—id enim
 per me licet, pugnet.—Mihī
 poculum, ὦ puer, melleum,
 vinum dulce immiscens, af-
 fertō. Ego senex quidem sum;

Σειληνὸν ἐν μέσοισι
Μιμῶμενος χορεύσω.

ΛΘ'. ΕΙΣ ἑΑΥΤΟΝ.

Ὅτ' ἐγὼ πῖω τὸν οἶνον,
Τότε μευ ἦτορ ἱανθὲν
Λιγαίνειν ἀρχεται μέσας.

Ὅτ' ἐγὼ πῖω τὸν οἶνον,
Ἀπορίπτονται μέριμναι,
Πολυφρόντιδές τε βελαὶ
Ἐς ἀλικτύπας αἵτας.

Ὅτ' ἐγὼ πῖω τὸν οἶνον,
Λυσιπαίγμων τότε Βάκχος

Silenum vero in medio imi-
tans saltabo.

XXXIX. DE SEIPSO.
Quando ego bibo vinum, tunc
mihi cor recreatum Musas or-

ditur celebrare. Quando ego
bibō vinum, projicitur cura,
solicitaque consilia, in mare-
pulsantes ventos. Quando e-
go bibo vinum, jocosus tunc
Bacchus florulentas me inter

Πολυανθέσιν μ' ἐν αὔραις
Δονέει μέθη γανώσας.

Ὅτ' ἐγὼ πίων τὸν οἶνον,
Στεφάνους ἄνθεσι πλέξας,

Ἐπιθείς τε τῷ καρήνῳ,

Βίότῃ μέλπω γαλήνην.

Ὅτ' ἐγὼ πίων τὸν οἶνον,

Μύρῳ εὐώδεϊ τέγξας

Δέμας, ἀγκάλαις δὲ κάρην

Κατέχων, Κύπριν αἶδα.

Ὅτ' ἐγὼ πίων τὸν οἶνον,

Ὑπὸ κυρτοῖς δὲ κυπέλλοις

halationes versat, ebrietate hilarem reddens. Quando ego bibo vinum,serta floribus texens, imponensque capiti, laudo vitae serenitatem. Quan-

do ego bibo vinum, unguento suaveolenti tingens corpus, ulnisque puellam detinens, Venerem colo. Quando ego bibo vinum, gibbosis poculis

Τὸν ἐμὸν νόον ἀπλώσας,
Θιάσῃ τέρπομαι κέρων.
Ὅτ' ἐγὼ πίων τὸν οἶνον,
Τόδε μοι μόνῳ τὸ κέρδος,
Τόδ' ἐγὼ λαβὼν ἀποίσω·
Τὸ θανεῖν γὰρ μετὰ πάντων.

Μ'. Εἰς ἔρωτα.

Ἔρως ποτ' ἐν ῥόδοισι
Κοιμωμένην μέλιτταν
Οὐκ εἶδεν, ἀλλ' ἐτρώθη.
Τὸν δάκτυλον δὲ δαχθεὶς
Τᾶς χειρὸς ὠλόλυξε.

meum utique animum explicans sodalitus delektor juvenum. Quando ego bibo vinum, hoc mihi soli lucrum: hoc ego acceptum absportabo: mors enim commune est mihi

cum omnibus.

XL. DE CUPIDINE.

Cupido aliquando inter rosas dormientem apiculam non vidit, sed vulneratus est. Digtum itaque morsus manus suae

Δραμῶν δὲ καὶ πετασθεῖς
 Πρὸς τὴν καλὴν Κυθήρην,
 Ὄλωλα, μάτερ, εἶπεν,
 Ὄλωλα, καὶ ποθνήσκω.
 Ὄφρις μὲ ἐτυψε μικρὸς
 Πτερωτὸς, ὃν καλῶσι
 Μελίτταν οἱ γεωργοί.
 Ἄ δ' εἶπεν· εἰ τὸ κέντρον
 Πονεῖ τὸ τᾶς μελίττας,
 Πόσον, δοκεῖς, πονῶσιν,
 Ἐρως, ὅσας σὺ βάλλεις;

exclamavit prae dolore. Cur-
 rensque simul et volans ad
 pulchram illam Cytheren, 'Pe-
 'rii, mater, inquit, perii et
 'prorsus morior: serpens me
 'percussit pusillus alatus,

'quem vocitant apiculam ru-
 'ricolae.' Illa igitur dixit, 'Si
 'aculeus cruciet tantopere a-
 'piculae, quantopere, putas,
 'dolent illi, ô Cupido, quos tu
 'petis?'

ΜΑ' ΕΙΣ ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ.

Ίλαροὶ πῖωμεν οἶνον·
 Ἀναμέλφομεν δὲ Βάκχον,
 Τὸν ἐφευρετὰν χορείας,
 Τὸν ὅλας ποθῶντα μολπὰς,
 Τὸν ὁμότροπον Ἔρωτι,
 Τὸν ἐρώμενον Κυθήρης·
 Δι' ὃν ἡ μέθη λοχεύθη,
 Δι' ὃν ἡ χάρις ἐτέχθη,
 Δι' ὃν ἀμπαύεται λύπα,
 Δι' ὃν εὐνάζετ' ἀνία.
 Τὸ μὲν ἔν πόμα κεραθεῖν

XLII. IN SYMPOSIUM.
 Hilarēs bibamus vinum, et
 concelebremus Bacchum, re-
 pertorem choreae, integras ex-
 petentem cantilenas, *connutri-*
tum amorī, et iisdem moribus,

amasium Veneris: per quem
 ebrietas nata est per quem
 gratia genita-est, per quem
 cessat luctus, per quem sopi-
 tur tristitia. Poculum qui-
 dem *huc probe* mixtum mol-

Ἄπαλοι φέρουσι παῖδες·
 Τὸ δ' ἄχος πέφυγε μυχθὲν
 Ἀνεμοτρόπῳ θυέλλῃ.
 Τὸ μὲν ἔν πόμα λάβωμεν,
 Τὰς δὲ φροντίδας μεθῶμεν.
 Τί γάρ ἐσι σοι κέρδος
 Ὀδυραμένῳ μερίμναις;
 Πόθεν οἶδαμεν τὸ μέλλον;
 Ὁ βίος βροτοῖς ἀδηλος.
 Μεθύων θέλω χορεύειν,
 Μεμυρισμένος δὲ παίζειν
 Μετὰ καλῶν γυναικῶν.

les afferunt puelli; moestitia
 autem fugit immixta ventis-
 agitatae procellae. Poculum
 igitur sumamus, curasque di-
 mittamus, quodnam enim est
 tibi commodum vexato soli-

citudinibus? Unde novimus
 quod futurum est? Vita mor-
 talibus prorsus incerta. Pro-
 be-potus volo saltare, unguen-
 toque perfusus ludere; una-
 que cum formosis foemi-

Μελέτω δὲ τοῖς θέλυσιν,
 ὅσον ἐστὶν ἐν μερίμναις.
 Ἰλαροὶ πίνωμεν οἶνον·
 Ἀναμέλψομεν δὲ Βάκχον.

MB. EIS EATTON.

Ποθέω μὲν Διονύσῃ
 Φιλοπαίγμονος χορείας·
 Φιλέω δ', ὅταν ἐφήβῃ
 Μετὰ συμπότῃ λυρίζω.
 Στεφανίσκῃ δ' ὑακίνθων
 Κροτάφοισιν ἀμφιπλέξας,
 Μετὰ παρθένων ἀθύρειν

nis: curae autem esto volentibus quantum quantum est in curis. Hilaris bibamus vinum; et concelebremus Bacchum.

XLII. DE SEIPSO.

Desidero quidem Bacchi lu-

dibundi choreas: gaudeoque, quando cum adolescentulo compositore lyram-pulso: corollas autem hyacinthorum temporibus circumaptans, cum virginibus ludere hoc amo

66 ΑΝΑΚΡΕΟΝ.

Φιλέω, μάλις πάντων.
 Φθόνον ἔκ οἷδ' ἐμὸν ἦτορ.
 Φθόνον ἔκ οἶδα δαϊκτόν.
 Φιλολοιδόροιο γλώττης
 Φεύγω βέλεμνα κῆφα.
 Στυγέω μάχας παροίνης
 Πολυκώμης κατὰ δαῖτας,
 Νεοθηλαῖσιν ἅμα κέραις
 Ὑπὸ βαρβίτῳ χορεύων,
 Βίον ἥσυχον φέρωμεν.

ΜΓ. ΕΙΣ ΤΕΤΤΙΓΑ.

Μακαρίζσμέν σε, τέτλιξ,

maxime omnium. Invidiam
 haud novit meum cor; invidi-
 am nec curo mordacem: ca-
 lumnias amantis linguae fugio
 sagittas leves. Abominor prae-
 lia inter-pocula-facta com-
 messabundis in epulis: re-

cens-mamillas-ferentibus si-
 mul cum puellis, ad-barbitum
 saltans, dixerim vitam placi-
 dam feramus.

XLIII. AD CICADAM.
 Beatum praedicamus te, O ci-

Ὅτι δένδρέων ἐπ' ἄκρων,
 Ὀλίγην δρόσον πεπωκώς,
 Βασιλεὺς ὅπως, αἶδεις.
 Σὰ γάρ ἐσι κείνα πάντα,
 Ὅποσα βλέπεις ἐν ἀγροῖς,
 Χ' ὅποσα φέρουσιν ὥραι.
 Σὺ δὲ φιλία γεωργῶν,
 Ἀπὸ μηδενός τι βλάπτων.
 Σὺ δὲ τίμιος βροτοῖσι,
 Θέρεος γλυκὺς προφήτης.
 Φιλέεσσι μὲν σε Μῦσαι·
 Φιλέει δὲ Φοῖβος αὐτός,

cada. Quod arboribus in sum-
 mis, exiguo rore potato, rex
 veluti, cantillas: tua etenim
 sunt ista omnia, quaecunque
 vides in agris, et quaecunque
 producant *anni-praesides deae*,

horae. Tu enim amicus es
 agricolarum, de nihilo quic-
 quam laedens: tu item hono-
 ratus mortalibus, aestatis dul-
 cis propheta. Amant quidem
 te Musae, amat et Phoebus ip-

Λιγυρὴν δ' ἔδωκεν οἶμην.
 Τὸ δὲ γῆρας ἔ σε τείρει,
 Σοφὲ, γηγενὴς, φίλυμνε,
 Ἀπαθὴς, ἀναιμόσαρκε·
 Σχεδὸν εἰ θεοῖς ὅμοιος.

ΜΑ. ΕΙΣ ΤΟ ἑΑΥΤΟΥ ΟΝΕΙΡΟΝ.

Ἐδόκεν ὄναρ τροχάζειν
 Πτέρυγας φέρων ἐπ' ὤμων·
 Ὁ δ' Ἔρως ἔχων μόλυβδον
 Περὶ τοῖς καλοῖς ποδίσκοις
 Ἐδιῶκε, καὶ κίχανεν.
 Τί θέλει ὄναρ τὸδ' εἶναι;

se, argutamque tibi dedit vo-
 cem: quinimo senectus haud
 te fatigat, ô docte, indigena,
 cantandi studiose, perturbatio-
 nibus-carens, et sanguine, et
 carne, propemodum es diis ip-
 sis similis.

XLIV. DE SOMNIO SUO.
 Videbar per somnium cursu-
 ferri, etiam alas gerens in hu-
 meris; ast Amor, habens
 plumbum circum pulchellos
 pedes, prosequabatur, et asse-
 cutus est. Quid sibi vult hoc.

Δοκέω δ' ἔγωγε πολλοῖς
 Ἐν ἔρωσί με πλακέντα,
 Διολισθανεῖν μὲν ἄλλοις,
 Ἐνὶ τῷδε συνδεθῆναι.

ΜΕ . ΕΙΣ ΤΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

ΒΕΛΗ.

Ὁ ἀνὴρ ὁ τῆς Κυθήρης
 Παρὰ Λημνίαις καμίνοις
 Τὰ βέλη τὰ τῶν Ἐρώτων
 Ἐποίει, λαβὼν σίδηρον·
 Ἀκίδας δ' ἔβαπτε Κύπρις,
 Μέλι τὸ γλυκὺ λαβῶσα·

somnium? Existimo sane me
 multis amoribus implicatum,
 dilapsum fuisse in caeteris, u-
 no in hoc colligatum.

XLV. DE CUPIDINIS
 SAGITTIS.

Maritus ille Veneris aliquan-
 do, ad Lemnias furnaces, sa-
 gittas amorum fabricabat, ac-
 cepto ferro, cuspidisque earum
 tingeat Venus, melle dulci ac-

Ὁ δ' Ἔρως χολὴν ἔμισγε.
 Ὁ δ' Ἄρης ποτ' ἐξ αὐτῆς
 Στιβαρὸν δόρυ κραδαίνων,
 Βέλος ἠυτέλιζ' Ἔρωτος.
 Ὁ δ' Ἔρως, τὸδ' ἔσιν, εἶπε,
 Βαρύ· πειράσας νοήσεις.
 Ἐλαβεν βέλεμνον Ἄρης·
 Ὑπεμειδίασε Κύπρις.
 Ὁ δ' Ἄρης ἀνασενάξας,
 Βαρύ, φησὶν, ἄρον αὐτό.
 Ὁ δ' Ἔρως, ἔχ' αὐτό, φησί.

cepto, et Cupido fel miscebat.
 At Mars aliquando e praelio
reversus, validam hastam vi-
 brans, jaculum vilipendebat
 Cupidinis. At Cupido, Hoc
tamen est, inquit, grave admo-

dum, expertus senties. Rece-
 pit itaque jaculum Mavors :
 subrisit Venus. At Mars ve-
 hementer-ingemens, grave, sa-
 ne, inquit ; tolle illud : at Cu-
 pido, Tu tibi habe illud, ait.

ΜΣ'. ΕΙΣ ΕΡΩΤΑ.

Χαλεπὸν τὸ μὴ φιλῆσαι,
 Χαλεπὸν δὲ καὶ φιλῆσαι
 Χαλεπώτερον δὲ πάντων,
 Ἀποτυγχάνειν φιλεῖντα.
 Γένος ἔδεν εἰς ἔρωτα·
 Σοφίῃ, τρόπος πατεῖται.
 Μόνον ἄργυρον βλέπουσιν.
 Ἀπόλοιτο πρῶτος αὐτὸς
 Ὁ τὸν ἄργυρον φιλήσας.
 Διὰ τῆτον ἔκ ἀδελφός,
 Διὰ τῆτον ἔκ τοκῆες·

XLVI. IN AMOREM.

Durum est non amare, durumque etiam amare; durissimum vero omnium votis-excidere amantem. Genus nihil ad amorem; doctrina, indoles,

conculcatur: solum argentum respiciunt. Pereat primus ille, qui argentum dilexit! Per hoc non amplius est frater; per hoc non amplius parentes;

72 ΑΝΑΚΡΕΟΝ.

Πόλεμοι, φόνοι, δι' αὐτόν.
Τὸ δὲ χεῖρον, ὀλλύμεσθαι
Διὰ τῷτον οἱ φιλέητες.

ΜΖ'. ΑΛΛΟ ΩΔΑΡΙΟΝ.

Φιλῶ γέροντα τερπνόν,
Φιλῶ νέον χορευτάν.
Γέρων δ' ὅταν χορεύῃ,
Τρίχας γέρων μὲν ἔσι,
Τὰς δὲ φρένας νεάζει.

ΜΗ'. ΑΛΛΟ ΩΔΑΡΙΟΝ.

Δότε μοι λύρην Ὀμήρου
Φονίης ἀνευθε χορδῆς.

bella, caedes propter illud.
Quodque pejus, perimus per
hoc nos amantes.

XLVII. ALIUD ODA-
RIUM.

Amo ego senem lepidum, amo
juvenem saltatorem: senex

vero quando saltet, capillos
quidem senex est, mente au-
tem juvenescit.

XLVIII. ALIUD ODA-
RIUM.

Date mihi lyram Homeri,
sanguineâ absque chorda: af-

Φέρε μοι κύπελλα θεσμῶν·
 Φέρε μοι, νόμιξς κεράσσω,
 Μεθύων ὅπως χορεύσω.
 Ὑπὸ σῶφρονος δὲ λύσσης
 Μετὰ βαρβίταν αἰίδων,
 Τὸ παροίνιον βοήσω.

ΜΘ'. ΑΛΛΟ.

Ἄγε, ζωγράφων ἄρισε,
 Λυρικής ἄκχε Μῆσης·
 Φιλοπαίγμονες δὲ Βάκχαι
 Ἐτεροπνόος ἐναύλεις·
 Γράφε τὰς πόλεις τὸ πρῶτον

fer mihi pocula decretorum,
 affer mihi, ut leges misceam;
 ut probe-potus saltem: prae
 sobrio nempe furore, una cum
 barbitis canens, temulentum
 quiddam clarâ-voce-effundam.

XLIX. ALIUD.

Age, pictorum optime, lyri-
 cam exaudi musam: joca-
 bundae Bacchae geminas ti-
 bias: pingere civitates impri-

Ίλαράς τε καὶ γελάσας·
 Ὁ δὲ κηρὸς ἂν δύναίτο,
 Γράφε καὶ νόμος φιλεῖνων.

Ν. ΕΙΣ ΔΙΟΝΥΣΟΝ.

Ὁ τὸν ἐν πότοις ἀτειρῇ,
 Νέον ἐν πότοις ἀταρβῇ,
 Καλὸν ἐν πότοις χορευτὴν
 Τέλεων θεὸς κατήλθε·
 Ἀπαλὸν βροτοῖσι φίλτρον
 Πότον ἄσονον κομίζων,
 Γόνον ἀμπέλκ' τὸν οἶνον,
 Πεπεδημένον ὀπώραις

mis hilaresque et ridentes :
 Quinimo, si cera id possit ad-
 mittere, pinge quoque caere-
 monias amantium.

L. IN BACCHUM.

Qui in laboribus indefessum,
 juvenem in amoribus intrepidi-

dum, bonum in potationibus
 saltatorem reddit, deus ille jam
 descendit, lene mortalibus a-
 matorium, poculum curis-va-
 cuum portans ; progeniem vi-
 tis vinum, involutum uvis, in

Ἐπὶ κλημάτων φυλάττειν·
 Ἰν', ὅταν τέμωσι βότρυν,
 Ἄνοσοι μένωσι πάντες,
 Ἄνοσοι δέμας θεητόν,
 Ἄνοσοι γλυκύν τε θυμόν,
 Ἐσέτ' εἰς φανέντος ἄλλ'.

ΝΑΪ. ΕΙΣ ΔΙΣΚΟΝ ΕΧΟΝΤΑ

ΑΦΡΟΔΙΤΗΝ.

Ἄρα τις τόρευσε πόντον,
 Ἄρα τις μανῆϊσα τέχνα
 Ἀνέχευε κῦμα δίσκῳ
 Ἐπὶ νῶτα τῆς θαλάσσης·

palmitibus reservans. Ut quando resecant racemum, integri maneant omnes, integri corpus spectabile, integri dulcemque animum, usque ad anni sequentis reditum.

LI. IN DISCUM VENEREM EXHIBENTEM.

Ergo aliquis caelavit pontum; ergo quaedam divina ars superfudit fluctum disco, super terga maris. Ergo a-

Ἄρα τις ὕπερθε λευκὰν
 Ἀπαλὰν χάραξε Κύπριν
 Νόος ἐς θεὸς αἰεθεῖς,
 Μακάρων φύσιος ἀρχάν.
 Ὁ δέ νιν ἔδειξε γυμνὰν·
 Χ' ὅσα μὴ θέμις ὁρᾶσθαι,
 Μόνα κῦμα συγκαλύπτει.
 Ἀλαλημένη δ' ἐπ' αὐτὰ
 Βρύον ὥς ὕπερθε λευκὸν
 Ἀπαλοχρόος γαλήνας
 Δέμας εἰς πλόον φέρουσα,
 Ρόθιον πάροιθεν ἔλκει.

liquis, super pelagus tenellam
 expressit Venerem, animus ad
 deos usque evectus, deorum
 naturale principium. Isque e-
 am ostendit nudam; quaeque
 nefas conspici, sola ea fluctus

contigit. Et supervagata ipsa,
 ut fucus superne albescens,
 super dulce-apparentem tran-
 quillitatem, corpus in natatio-
 nem tradens fluctum ab-ante

Ρόδεων δ' ὑπερθε μάζων,
 Ἀπαλῆς ἐνερθε δειρῆς
 Μέγα κῦμα πρῶτα τέμνει.
 Μέσον αὐλακος δὲ Κύπρις,
 Κρίνον ὥς ἰοῖς ἐλιχθὲν,
 Διαφαίνεται γαλήνας.
 Ὑπὲρ ἀργύρῳ δ' ὀχᾶνται
 Ἐπὶ δελφῖσι χορευταῖς
 Δολερὸν νόον μερόπων
 Ἔρως, Ἰμέρος, γελῶντες.
 Χορὸς ἰχθύων δὲ κυρτὸς,
 Ἐπὶ κυμάτων κυβισῶν,

attrahit. Roseis super papillis,
 teneram infra cervicem, in-
 gentem fluctum nunc primum
 secat. In medio autem sulci
 Venus, sicut liliū violis in-
 volutum, translucet per tran-

quillum. Super autem vehun-
 tur argento, super delphinibus
 saltatoribus, dolosi etiam te-
 nero vultu, Amor et Himerus
 ridentes. Chorusque piscium
 pandus, super fluctibus uri-

Παφίης τε σῶμα παίζει,
ἵνα νήχεται γελῶσα.

NB'. ΕΙΣ ΟΙΝΟΝ.

Τὸν μελανοχρῶτα βότρυν
Ταλάροισ φέροντες ἄνδρες
Μετὰ παρθένων ἐπ' ὤμων.
Κατὰ ληνὸν δὲ βαλόντες
Μόνον ἄρσενες πατῆσι
Σταφυλὴν, λύοντες οἶνον,
Μέγα τὸν θεὸν κροτῶντες
Ἐπιληνίοισιν ὕμνοις,
Ἐρατὸν πίθοις ὀρῶντες

nans, Paphiae ob oculos ludit,
quocunque natat ridens.

LII. IN VINUM.

Nigricantem racemum canis-
tris ferentes viri, una cum

virginibus, super humeris; at
in torcular jacentes tantum-
modo mares calcant uvam, ex-
primentes vinum, magnope-
re deum plaudentes torcularis
hymnis, jucunde in dolia tu-

Νέον ἐς ζέοντα Βάκχον.
 Ὄν ὅταν πίνη γεραιός,
 Τρομεροῖς ποσὶν χορεύει,
 Πολιάς τρίχας τινάσσων.
 Ὁ δὲ παρθένον λοχήσας
 Ἐρατὸς νέος ἐλυαθεῖς
 Ἀπαλὸν δέμας χυθῆϊσαν
 Σκιερῶν ὑπερθε φύλλων
 Βεβαρημένην ἐς ὕπνον.
 Ὁ δ' ἔρως ἄωρα θέλγων
 Προδότιν γάμων γενέσθαι.
 Ὁ δὲ μὴ λόγοισι πείθων,

entes ad novum effervescen-
 tem Bacchum. Quem quan-
 do biberit senex *aliquis*, tre-
 mulis pedibus saltat, canos ca-
 pillos quassans: virginem ve-
 ro insidiatus, amabilis juvenis

jam probe madidus, tenerum
 corpus fusam, umbrosis super
 frondibus gravatam in som-
 num, ad amorem intempestive
 allicit, ut ipsa proditrix pudor-
 is fiat. Et ipse verbis suis mi-

80 ΑΝΑΚΡΕΟΝ.

Τότε μὴ θέλυσαν ἄγχει.
Μετὰ γὰρ νέων ὁ Βάκχος
Μεθύων ἄτακτα παίζει.

ΝΓ'. ΕΙΣ ῬΟΔΟΝ.

Στεφανηφόρος μετ' ἥρος,
Μέλπομαι ῥόδον θερινόν.
Συνεταιρεῖ αὖξαι μέλπειν.
Τόδε γὰρ θεῶν ἄημα,
Τὸ δὲ καὶ βροτῶν τὸ χάσμα.
Χάρισίν τ' ἀγαλμ' ἐν ὥραις
Πολυανθέων ἐρώτων,
Ἀφροδίσιόν τ' ἄθυρμα.

nime suadens, tum demum invitam comprimit: inter juvenes enim Bacchus ebrius intemperanter ludit.

LIII. IN ROSAM.

Unatum coronigero vere cantu-celebro rosam aestivam:

tu, sodalis, adjuva cantilenam. Haec etenim divorum halatio, haec et mortalium oblectamentum, gratiisque trophaeum, in temporibus floridulorum amorum; Venereumque

Τόδε κ' μέλημα μύθοις,
 Χαρίεν φυτόντε μυσῶν,
 Γλυκὺ κ' ποιῶντα πείραν
 Ἐν ἀκανθίναις ἀταρποῖς,
 Γλυκὺ δ' αὖ λαβόντα θάλπειν
 Μαλακαῖσι χερσὶ κέφαις
 Προσάγοντ' ἔρωτος ἄνθος.
 Ὡς σοφῶ τὸ δ' αὐτὸ τερπνόν,
 Θαλίαις τε κ' τραπέζαις,
 Διονυσίαις θ' ἑορταῖς.
 Τί δ' ἄνευ ῥόδου γένοιτ' ἄν;
 Ῥοδοδάκτυλος μὲν ἦώς,

ludicrum. Haec et argumen-
 tum fabulis, gratiosaque plan-
 ta musarum: dulcis vel faci-
 enti periculum in spinosis se-
 mitis; dulcis etiam sumenti,
 ut foveat mollibus in manibus,

leviter naribus admoventi a-
 moris florem. Adeo docto quo-
 que poetae haec ipsa jucunda
 conviviisque atque mensis, et
 praecipue Dionysiacis solen-
 nitatibus. Quid enim absque

Ῥοδοπήχες δὲ νύμφαι,
 Ῥόδῳχες δὲ κ' Ἀφροδίτα
 Παρὰ τῶν σοφῶν καλεῖται.
 Τόδε καὶ νοσῶσιν ἀρκεῖ,
 Τόδε καὶ νεκροῖς ἀμύνει,
 Τόδε καὶ χρόνον βιάται.
 Χαρίεν ῥόδων δὲ γῆρας
 Νεότητος ἔσχεν ὁδμήν.
 Φέρε δὴ, φυὴν λέγωμεν.
 Χαροπῆς ὅτ' ἐκ θαλάττης
 Δεδροσωμένην Κυθήρην
 Ἐλόχευε πόντος ἀφρῶ.

rosa fiat? Roseis-digitis quidem aurora, roseisque cubitis nymphae, roseâque cute Venus a doctis *poetis* vocetur. Haec etiam aegrotantibus opitulatur; haec vel mortuis auxiliatur: haec et tempus vi-

vincit: gratiosa enim rosarum senectus juventutis *suae* retinet odorem. Agedum, originem *illius* dicamus: placido quando ex mari rore-conspersam Venerem parturiebat pontus e spuma, bellicrepamque

Πολεμόκλονον τ' Ἀθήνην
 Κορυφῆς ἐδείκνυε Ζεὺς·
 Τότε καὶ ῥόδων ἀγητῶν
 Νέον ἔρνος ἤνθισε χθών,
 Πολυδαίδαλον λόχευμα.
 Μακάρων θεῶν δ' ὄμιλος,
 Ῥόδον ὥς γένοιτο, νέκταρ
 Ἐπιτέγξας, ἀνέτειλεν
 Ἀγέρωχον ἐξ ἀκάνθης
 Φυτὸν ἄμβροτον Λυαίῃς.

ΝΑ΄. ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.

Ὅτ' ἐγὼ νέοις ὁμίλῃν

Minervam e vertice suo ostendebat Jupiter : tunc etiam rosarum suscipiendarum novam stirpem mirifice ornavit tellus, operosum admodum partum. Beatorum vero deo-

rum concium, rosa quo fieret, nectar intingens, oriri fecit magnificam *illam* ex spinâ plantam immortalem Lyaci.

LIV. DE SEIPSO.

Quando ego juvenum coetnam

Ἐσορῶν, πάρεσιν ἦδη·
 Τότε δὴ τότε εἰς χορείην
 Ὁ γέρων ἐγὼ πτερᾶμαι.
 Περίμεινόν με, Κυθήβα.
 Παράδος, θέλω σέφεσθαι.
 Πολιὸν δὲ γῆρας ἐκάς.
 Νέος ἐν νέοις χορεύσω.
 Διονυσίης δέ μοι τίς
 Φερέτω ῥοιὰν ἀπ' ὀπώρας,
 Ἴν' ἴδῃ γέροντος ἀλκὴν,
 Δεδαηκότος μὲν εἰπεῖν,
 Δεδαηκότος δὲ πίνειν,

cerno, adest mihi quoque juvenis: tunc nempe, tunc ad choream vetulus ille ego alacris fio et quasi alatus. Expectato me, Cubeba; rosas praebe; volo coronari, canamque

senectutem abjiciens juvenis inter juvenes saltabo. Bacchi ci itaque mihi aliquis afferat donum fructus: ut cernat senis vigorem, scientis quidem canere, scientisque bibere;

Χαριέντως δὲ μανῆναι.

ΝΕ. ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΕΡΩΝΤΑΣ

ΟΔΑΡΙΟΝ.

Ἐν ἰσχύοις μὲν ἵπποι
 Πυρὸς χάραγμ' ἔχουσι
 Καὶ Παρθίης τις ἄνδρας
 Ἐγνώρισεν τιάραις.
 Ἐγὼ δὲ τὰς ἐρῶντας
 Ἰδὼν ἐπίσαμ' εὐθύς.
 Ἐχουσι γάρ τι λεπλὸν
 Ψυχῆς ἔσω χάραγμα.

nec invenuste insanire.

LV. IN AMATORES,

ODARIUM.

In clunibus quidem equi in-
 ustum: igne signum gerunt; et
 Parthos quivis viros agnoscat

ex tiaris: ego autem amatores
 conspicatus *semel*, novi sta-
 tim: gerunt enim nescio
 quam tenuem, intra animam,
 inustam notulam.

Τ Ε Λ Ο Σ.

Σ Α Π Φ Ο Υ Σ.

Ι. ΕΙΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗΝ.

Ποικιλόθρον' ἀθάνατ' Ἀφροδίτα
 Παῖ Διὸς δολοπλόκε, λίσσομαί
 σε, (δάμνα,
 Μή μ' ἄταισι, μή δ' ἀνίασι
 Πότνια, θυμόν.
 Ἀλλὰ τῇ δ' ἐλθ' αἵ ποτε, κατ'
 ἔρωτα,
 Τᾶς ἐμᾶς αὐδᾶς αἰοῖς, ᾗς πολ-
 λάκ'
 Ἐκλυες πατρὸς δὲ δόμον λιποῖσα
 Χρύσιον ἦλθες,

I. IN VENEREM.

O immortalis Venus, cui tot
 ubique templa extracta sunt,
 filia Jovis, quae dolos et artes
 struis, quæis infelix amans lu-
 ditur; veneror te, et oro, ne-
 quid damni mihi importes, ne-

ve mihi animum molestiâ ul-
 lâ domes: sed huc favens et
 propitia venias, siquando ve-
 nisti; amanter autem vocem
 meam audias, quam tu saepe
 antehac exaudisti; cùm relic-
 tis aureis aedibus patris ad me

Ἄρμ' ὑποζεύξασα, καλοὶ δέ
σ' ἄγον (νας

Ὠκέες στρωτοὶ, πτέρυγας μελαί-
Πυκνὰ δινεόντες ἀπ' ὠρὰν, αἰθέ-
ρος διὰ μέσσω.

Αἴψα δ' ἐξίκοντο. τὺ δ' ὦ μά-
καιρα

Μειδιάσας ἄθανάτῳ προσώπῳ,
Ἦρ' ἔ, ὅττι δ' ἦν τὸ πέποντα, κ' ὅττι
Δεῦρο καλοῖμι.

Κ' ὅττι ἐμῷ μάλις ἐθέλω γε-
νέσθαι

veniebas juncto curru; lepidi
autem celeresque passeruli te
vehabant nigrantes alas crebro
motu quatientes, a coelo per
medium aëra; qui cum te ad-
vexissent, repente abibant. Tu

vero, ô diva, vultu immortalī
arridens, percunctabar, quid-
nam esset, quod ego passa fu-
issem, et quid causae foret,
quamobrem te advocarem. Ro-
gitabas praeterea, quid praeci-

Μαινόλα θυμῷ, τίνα δ' αὖτε
πειθῶ, (σ' ὦ

Καὶ σαγηνεῦσαν φιλότῆλα· τίς
Σαπφοῖ, ἀδικεῖ;

Καὶ γὰρ αἶ φεύγει, ταχέως δι-
ώξει·

Αἶ δὲ δῶρα μὴ δέχετ', ἀλλὰ δώ-
σει (σει,

Αἶ δὲ μὴ φιλεῖ, ταχέως φιλή-
κ' ὅτ' ἰ κελεύης.

Ἐλθέ μοι καὶ νῦν, χαλεπᾶν δὲ
λῦσον

cipue animo meo furenti fieri
vellem; quem adolescentem
suasionibus meis pellicerem,
aut quem retibus peterem;
addens, Quis te, ὦ Sappho, in-
juriā afficit? Quis tibi mole-
stus est? si enim te nunc fu-

git ille, mox te sequetur; si
dona accipere recusat, at ali-
quando dabit; sique minus a-
mat nunc, propediem amabit;
et quicquid volueris, faciet.
Tu igitur, ὦ dea, quae ani-
mum dolentem iis verbis quon-

Ἐκ μεριμνᾶν ὅσα δέ μοι τε-
 λέσσαι (αὐτὰ
 Θυμὸς ἰμείρει, τέλεσον, σὺ δ'
 Σὺμμαχος ἔσσο.

II. ΕΙΣ ΚΟΡΗΝ.

Φαίνεται μοι κείνος ἴσος θεοῖσι,
 Ἐμμεν' ἀνὴρ, ὅστις ἐναντίον τοι
 Ἰζάνει, καὶ πλασίον ἀδύ φωνέ-
 σας ὑπακχεί,
 Καὶ γελάσας ἰμερόεν τὸ μοῖλ' ἂν
 Καρδίαν ἐν σήθεσιν ἐπλόασεν.

dam solabar, veni nunc quo-
 que, meque gravissimis aerum-
 nis libera; et quaecunque mihi
 animus cupit, perface; et mihi
 ipsa subveni.

II. IN PUELLAM.

Videtur mihi ille aequalis diis
 esse vir, qui oppositus tibi se-
 det, et prope te dulce loquen-
 tem audit. Et rides amabiliter:
 quae res mihi cor in pectoribus

Ὡς ἴδον σε, βρόγχον· ἐμοὶ γὰρ
αὐδᾶς

Οὐδὲν ἔθ' ἤκει.

Ἀλλὰ καμμέν γλῶσσ' ἔαγ'· ἂν
δὲ λεπτὸν

Αὐτίκα χρῶ πῦρ ὑποδεδρόμα-
κεν· (βεῦ-

Ὀμμάτεσσιν δ' εἰδὲν ὄρημι βομ-
σιν δ' ἀκοαί μοι

Καδδ' ἰδρῶς ψυχρὸς χέεται τρό-
μος δὲ (ας

Πᾶσαν αἰρεῖ. Χλωροτέρη δὲ ποί-

tremere fecit: cum enim vi-
deam te, repente ad me vocis
nihil amplius venit; sed lin-
gua quidem fracta est: subti-
lisque statim cutem ignis sub-

lit, et oculis nihil video, tin-
niunt et aures mihi: et sudor
gelidus manat, tremorque to-
tam occupat, pallidiorque

Ἐμμί· τεθναῖναι δ' ὀλίγῃ δέοισα
Φαίνομαι ἄπνης.

Ἀλλὰ πᾶν τολματὸν, ἐπεὶ πέ-
νητα----

herbâ sum, et a moriendo pa- Sed *tamen* omne est auden-
rum abfore videor exanimis: dum, quoniam pauperem—

T I N A

ΤΟΥ ΑΛΚΑΙΟΥ

ΛΕΙΨΑΝΑ.

Μηδέν ἄλλο φυλεύσης πρότερον
δένδρεον ἀμπέλω.

II.

(γας

Ἵει μὲν ὁ Ζεὺς, ἐν δ' ὠρανῶ μέ-
Χειμῶν, πεπάγασιν δ' ὑδάτων
ροαί.*

(τιθεὶς

Κάβαλλε τὸν χειμῶν, ἐπὶ μὲν
Πῦρ, ἐν δὲ κινῶς οἶνον ἀφειδέως
Μελιχρὸν, αὐτὰρ ἀμφὶ κόρσα

ALCAEI FRAGMENTA.

I.

Nullam, Varc, sacra vite prius
severis arborem. HOR.

na tempestas, concreverunt-
que aquarum fluxus. Extur-
ba hyemem, imponens ignem,

II.

Pluit Jupiter, et in coelo mag-

Μαλθακὸν ἀμφὶ γνοφάλλον*—

III.

Τέγγε πνεύμονας οἶνω· τὸ γὰρ
 ἄστρον περιτέλλεται,
 Ἀδ' ὥρα χαλεπὰ, πάντα δὲ δι-
 ψᾶ ὑπὸ καύματος.---

IV.

---Τὸ μὲν γὰρ ἔνθεν κύμα κυ-
 λινδεῖται,
 Τὸ δ' ἔνθεν ἄμμες δ', ἀν' τὸ
 μέσον, ναῖ
 Φορήμεθα σὺν μελαίνα,

infundensque vinum non par-
 cè, suave. * * *

III.

Irriga pulmones vino: a-
 strum enim exoritur. Tem-
 pus autem anni grave, om-

nique sitiunt prae aestu.

IV.

Alius enim hinc fluctus vol-
 vitur, alius inde: nos autem
 in medio cum nave agitamur

Χειμῶνι μοχθεῦντες μεγάλα.
καλὰν (ἔχει

Πὰρ μὲν γὰρ ἄντλος ἰσοπέδαν
Λαῖφος δὲ πᾶν ἄδηλον ἦδη.

Καὶ λακίδες μεγάλαι κατ' αὐ-
τό,

Χαλᾶσι δ' ἄγκυραι.---

V.

Τὸ δὲ εὖ γε κῦμα τῷ προτέρῳ
νεομωσίζει.

Παρέξει δ' ἄμμι πόνων πολλήν
ἄντλην

atra, cum magna confictan-
tes tempestate. Nam pelagus
ipsam mali basin occupat, et
luteum omne jam evanidum,
ac plurimae lacerac partes in

eo: laxantque se ancorae.

V.

Et malus celeri sancius Afri-
co ē. HOR.

Ἐπεὶ καὶ ναὸς ἐμβαίνει κατα-
κόρως.---

VI. (χαλκῶ,

Μαρμαίρει δὲ μέγας δόμος
Πᾶσα δ' Ἄρει κεκόσμηται σέ-

γι, (τᾶν

Λαμπραῖσι κυανέαισι· κατ-
Λευκοὶ καθύπερθεν ἵππιοι λό-
φοι (γάλματα.

Νεύουσιν, κεφαλαῖσιν ἀνδρῶν ἀ-
Χάλκεια δὲ πασσάλοις κρυπ-
τοῖσιν

• • • • •

VI.

Splendet mea magna domus
aere : totum tectum Mavor-

tiis ornatum est galeis nitidis :
ex his cassidibus deorsum nu-
tant candidae ex equino pilo
cristae, hominum fortium in-
signia : occultis muro clavis

Περικείμεναι λαμπραὶ κνάμι-
δες

Ἔρκος ἰσχυροβελές· θώρακες τε
νέω λίνω

Κοῖλαι τε κατασπίδες βεβλη-
μέναι·

Πὰρ δὲ χαλκιδικαὶ σπάθαι·

Πὰρ δὲ ζώματα πολλὰ, καὶ κυπ-
πατρίδες.

Τῶν ἔκ ἑσι λαθέσθαι, ἐπειδὴ

Πρώτιστα ὑπὸ ἔργον ἔσαμεν τό-
δε.

undique affixae sunt ocreae
splendidae, munimenta contra
sagittas tibiæ: tum etiam
linei thoraces novi, cavaque
scuta superinjecta, et haec

prope, enses Chalcidici: bal-
tei multi, et paludamenta non
praetereunda silentio, quando-
quidem eorum cura imprimis
habenda est.

VII.

Ἰὼ Πὰν! Ἀρκαδίας μεδέων κλε-
εννᾶς

Ὀρχηστὰ, βρόμιε, ἰὼ Πὰν! ἐπ'
ἐμαῖς

Εὐφροσύναις, ταῖς αἰδαῖς ἄ-
ειδε κεχαρημένος

Ἐνικήσαμεν ὥς ἐβελόμεθα,

Καὶ νίκην ἔδοσαν θεοὶ, φέροντες

Παρὰ Πανδρόσῃ, ὥς φίλην Ἀ-
θηνᾶν.

VII.

Io Pan! Arcadiae inelytae do-
minator, saltator Bromie, Io
Pan! ad mea gaudia cane car-

mina exultans. Vicimus ut
volebamus, et victoriam do-
narunt dii, afferentes a Pan-
droso ad charam Minervam.

VIII.

ΕΙΣ ἌΡΜΟΔΙΟΝ ΚΑΙ ΑΡΙΣΤΟ-
ΓΕΙΤΟΝΑ

Υ Μ Ν Ο Σ.

Ἐν μύρτῃ κλαδί τὸ ξίφος φο-
ρήσω

Ὡς περ Ἀρμόδιος, καὶ Ἀριστογεί-
των,

Ὅτε τὸν τύραννον κτανέτην,
Ἰσονόμους τ' Ἀθήνας ἐποίησάτην.

VIII.

IN HARMODIUM ET A-
RISTOGITONEM.

HYMNUS.

In myrti ramo gladium ges-

tabo, sicut Harmodius et Ari-
stogiton, quando tyrannum
occiderunt, et Athenas aequa-
bili jure uti fecerunt. Cha-

Φίλταθ' Ἀρμοδι' οὐπω τέθνη-
κας·

Νήσοις δ' ἐν ρακάρων σε φασὶν
εἶναι,

Ἴνα περ ποδῶκης Ἀχιλλεύς,
Τυδεΐδην τε φασὶ τὸν ἑσθλὸν Δι-
ομήδεα.

Ἐν μύρτῃ κλαδί τὸ ξίφος φο-
ρήσω, (των,

Ὡς περ Ἀρμόδιος καὶ Ἀριστογεί-
οτ' Ἀθηναίης ἐν θυσίαις,

rissime Harmodie, nondum es mortuus, sed in beatorum insulis te aiunt esse, ubi est celeripes Achilles, aiunt etiam esse Tydidem strenuum

Diomedem. In myrti ramo gladium gestabo, sicut Harmodius et Aristogiton, quum in sacrificiis[quae fiebant] Minervae, virum tyrannum Hip-

Ἄνδρα τύραννον Ἰππαρχον ἐ-
καινέτην.

Ἀεὶ σφῶν κλέος ἔσsetαι κατ'
αἶαν,

Φίλταθ' Ἀρμόδιε καὶ Ἀριστογεί-
των!

Ὅτι τὸν τύραννον κτανέτον,
Ἰσονόμους τ' Ἀθήνας ἐποίησάτον.

parchum interfecerunt. Sem-
per gloria vestra erit per ter-
ram, charissime Harmodie et

Aristogiton, quia tyrannum
occidistis, et aequabili jure A-
thenas uti fecistis.

F I N I S.

